

Ma Nữ Trường Star

Contents

Ma Nữ Trường Star	1
1. Chương 1: Quá Khứ	1
2. Chương 2: Chuyển Trường	3
3. Chương 3: Ma Nữ	5
4. Chương 4: Lốc Xoáy Tin Đồn	8
5. Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp	11
6. Chương 6: Anh Sẽ Là Chỗ Dựa Cho Em Ngốc À!	18
7. Chương 7: Trả Thù	28
8. Chương 8: Tình Yêu Bắt Đầu	31
9. Chương 9: Bắt Đầu 1 Cuộc Sống Mới	36
10. Chương 10: Thiên Thần Trở Lại	39
11. Chương 11: Hiểu Lầm	43
12. Chương 12: Suy Nghĩ	45
13. Chương 13: 1 Năm Sau	46
14. Chương 14: Sự Nghiệp	48
15. Chương 15: 4 Năm Sau (end)	50

Ma Nữ Trường Star

Giới thiệu

” 1h sáng tại nhà nó. Ngoài trời đang mưa rất to. -Róc rách.... róc rách.... . -Tiếng mưa rơi. -Ầm...ầm...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-nu-truong-star>

1. Chương 1: Quá Khứ

1h sáng tại nhà nó.

Ngoài trời đang mưa rất to.

-Róc rách....róc rách.....-Tiếng mưa rơi.

-Ầm...ầm...ầm...-Tiếng sấm sét vang to đến nỗi cửa sổ phòng nó được làm bằng hai lớp mà vẫn nghe thấy

Nó đang nằm trên giường trán ướt đầm mồ hôi.

Áaaaaaaaaaaaaaaaa.....không được!-Giọng la thất thanh của nó làm cho cả ngôi biệt thự phải náo động.

Cô chủ ơi!Cô không sao chứ?-Ông quản gia hốt hoảng.

Không! Không có gì? Mang cho tôi cốc nước.-Nó lấy tay lau khô mồ hôi.

Vâng.-Ông quản gia nói.

Nước mắt của nó bỗng lăn dài trên má.Nó là thế đấy cứ mỗi lúc trời mưa to là nó đều khóc.Vì nó nghĩ nếu khóc thì sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.Nhưng sự thật là nó

chẳng thể quên đi nỗi đau trong quá khứ mà nó phải chịu trong suốt mười năm nay.

*

Quá khứ

Mẹ! Hôm nay là chủ nhật ba với mẹ cho Ny (tên hồi nhỏ của nó) đi chơi nhé!-Nó nũng nịu.

Ny ngoan hôm nay ba với mẹ phải sang Mỹ có chuyện không thể đưa Ny đi được để khi khác nhé!-Mẹ nó dỗ dành.

Nhưng sao không phải hôm nay ba mẹ toàn hứa có bao giờ thực hiện đâu hay là để ba đi thôi mẹ ở nhà đi.-Nó méu máo và cố năn nỉ.

Không được! Mẹ phải đi với ba. Thôi vậy nhé! Ny ở nhà ngoan có gì về mẹ mua quà cho.Mẹ đi đây.-Mẹ hôn nó và bỏ đi.

Nó gào thét chạy theo mẹ theo sau nó là ông quản gia và đám người hầu.

_Mẹ ơi!Ba ơi!Hai người đừng đi mà.-Nó gào lên.

_Cô chủ ơi!Đừng chạy nữa.-Ông quản gia hét.

Kết quả là khi chạy do không để ý nó đã bị một chiếc xe ô tô đâm vào.Trong lúc mê mê tỉnh tỉnh nó vẫn cố gắng mở mắt để xem mẹ nó có quay lại không.Nhưng đáp lại sự hy vọng của nó là 1 sự thất vọng mẹ và ba nó đã bỏ nó cho ông quản gia chăm sóc còn họ thì lên xe chạy ra sân bay.Lúc đó trời cũng mưa rất to đường xá thì đông đúc vì ai cũng muốn về nhà thật nhanh để tránh mưa.

Ồ í e....ò í e....-Tiếng xe cứu thương vang vọng khắp con đường.

_Mau đưa cô chủ lên xe.-Ông quản gia ra lệnh

Mọi người đưa mắt nhìn nó bằng cặp mắt tội nghiệp.Máu của nó lan ra khắp con đường.Đó là năm nó 4 tuổi và nó phải chữa trị trong suốt 2 năm trời nhưng trong 2 năm đó ba mẹ nó chẳng vào thăm nó được một lần họ chỉ gọi điện hỏi thăm

*

Hiện tại.

Sau tai nạn đó, nó trở nên lầm lì ít nói và đặc biệt là nó không bao giờ nở 1 nụ cười.Tôi đã phải sống cực khổ như thế nào hai ông bà có biết không?Tiền tiền..... tiền ông bà chỉ biết có tiền.Nếu không có chị Tuyệt thì chắc tôi đã chết rồi.Tại sao ông bà lại không cho tôi 1 tuổi thơ và những kỉ ức đẹp như bao đứa trẻ khác?Tôi sẽ bắt ông bà PHẢI TRẢ GIÁ cho những gì mà 2 người đã gây ra-Nó nghĩ rồi lau sạch nước mắt.

+Nó-Nguyễn Hải Bằng(15t) xinh đẹp, lạnh lùng., ít nói,không bao giờ nở một nụ cười trừ vs 1 người.Con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn Xe hơi lớn nhất Châu Á.Huyền đai Karate, Akido Yudo, chỉ số iq 200/200.Hot girl No2 trường Star.

Nó bấm máy gọi cho Tuyết.Mỗi lúc buồn nó muốn đi đâu quây cho đã và người nó luôn luôn đi cùng là Tuyết.

_Có chuyện gì vậy em gái?-Giọng Tuyết ngái ngủ

_Đi đua không chị gái? Em không ngủ được.

_Oke.Hẹn gặp ở đường XXX nha!-Tuyết cười và gập máy.

Nó đứng dậy thay đồ.Nó mặc một cái áo ba lỗ khoác thêm cái áo khoác đen đôi một cái mũ lưỡi trai mang đôi Converse màu đen.Nhìn nó không khác gì một đứa con trai.Nó gọi quản gia chuẩn bị 1 chiếc moto và dặn đừng nói với ai

.Đúng 5 phút sau, nó đã thấy Tuyết và hai đứa bắt đầu phóng xung quanh là tiếng reo hò của lũ bạn.Sau đó, tụi nó đi bar chơi tới tận sáng mới về.Nó sang nhà Tuyết ngủ luôn.Sáng hôm sau, khi tụi nó mới chợp mắt được thì đt nó reo.

_Alo!-Giọng nó lè nhè.

_Con lại say à!Mà con đang ở đâu về nhà đi ba mẹ có chuyện muốn nói.-Mẹ nó dịu dàng.

Chuyện gì mà nói qua đt không được à! Tôi đang bận không rảnh nói sau đi.-Nó lạnh lùng.

Được! Vậy ta sẽ nói với quản gia ông ấy sẽ nói lại với con nhé!-Mẹ nó.

Sao cũng được! Tùy bà!-Nó nói xong gập máy luôn.

2. Chương 2: Chuyển Trường

Chap 2: Chuyển trường.

9h tối tại nhà nó

_Bác Lê.

_Dạ

_Mẹ tôi có nhắn gì cho bác không?

_Dạ có bà chủ bảo ngày mai cô sẽ chuyển sang trường Star và đây là đồng phục của trường.

_Được rồi.Bây giờ tôi muốn được yên đừng làm phiền khi nào cần tôi sẽ gọi.-Nó bỏ lên phòng đặt mình xuống cái giường.

_Ông bà nghĩ cứ đổi trường thì tôi sẽ thay đổi và tôi sẽ trở thành đứa con gái ngoan ngoãn sao.Ông bà lầm rồi đối với tôi ông bà đã chết và tôi muốn sống theo kiểu của tôi không có ai sẽ đảo lộn hay thay đổi được đâu....-Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.Là Tuyết.

_Có chuyện gì vậy chị gái?-Nó cười nụ cười rất đẹp nhưng không ai thấy được ngoài Tuyết.

_Ngày mai chúng ta sẽ chuyển sang trường Star đó em biết chưa?

_Biết rồi.Sắp có những nạn nhân mới rồi-Nó cười nham hiểm.

_Ừ.Thôi đi ngủ lấy sức mai quây.Bye nha!G9.

_Ừ!Mà ngày mai em đưa xe sang đón chị nha!Không được đi trước nghe chưa?-Nó ra lệnh.

_Biết rồi cô nương.-Tuyết phì cười.

_G9. Nó gập máy xong rồi đi ngủ luôn.Nó chả bận tâm xem là ngôi trường này như thế nào hay là hồi hộp đến nỗi không ngủ được như bao đứa con gái khác thường lắm vì đối với nó học cũng được không học cũng chẳng sao.

+Chị họ nó-Nguyễn Minh Tuyết(15t) người mà nó tin tưởng nhất cũng xinh đẹp và lạnh lùng như nó.Con gái rượu của chủ tịch tập đoàn đá quý lớn nhất Châu Á.Mẹ Tuyết mất sớm cũng do 1 tai nạn nên Tuyết cũng có một nỗi đau như nó.Huyền đai Karate, Yudo,Vovinam, chỉ số iq 200/200.Hot girl No1 trường Star.

*

Sáng hôm sau, nó dậy vsen xong nó cho xe chạy thẳng sang nhà Tuyết.

7h sáng tại trường Star

Có hàng ngàn con mắt hướng về tụi nó + những lời bàn tán.

_Hai đứa kia xinh quá chúng mày ơi-Hs1

_Chắc là học sinh mới-Hs2

_Nhưng mà nhìn chẳng quá-Hs3

Bla...Bla...Bla...

Tụi nó thì mặt vẫn lạnh tanh đi thẳng về phòng hiệu trưởng không quan tâm tới lũ nam sinh đứa thì ngất ngây đứa thì xịt siro còn đám nữ sinh thì ghen tị và tia con mắt hình viên đạn về tụi nó.

_Tụi em chào thầy.

_Ừm....ờ....chào hai em.-HT lấp bắp có lẽ ông đã biết về thành tích quậy phá của tụi nó.

_Tụi em đến để nhận lớp.

_Ừm.Lớp của hai em là lớp 10A2.Đây là bản đồ của trường hai em nhìn vào đó mà tìm lớp nhé!Hai em đi tìm lớp đi kéo muộn.-HT nhìn đồng hồ và nở 1 nụ cười miễn cưỡng.

_Dạ.

Tụi nó ra khỏi phòng HT và bắt đầu đi tìm lớp.

Bỗng nhiên.....Tụi nó nghe tiếng la hét của đám nữ sinh trong trường.

_Minh Quân và Anh Khoa kìa chúng mày ơi.-Hs1

_Đẹp trai quá!-Hs2

Bla...bla...bla

Tụi nó nhếch mép tiếp tục đi qua đám đông đó.

_Nè!Hai cô kia.-Một giọng nói vang lên làm cho cả đám nữ sinh im lặng và hướng mắt về tụi nó.

Tụi nó vẫn thản nhiên đi mà không quan tâm.Mặc dù thằng kia có gào thét tới mức muốn phát điên lên.

_Hai con kia.Anh Quân kêu chúng mày kìa.-Một con nhỏ nhìn cũng xinh (không xinh bằng tụi nó) trang điểm lòe loẹt chắn đường tụi nó.

_.....-Tụi nó không nói gì mà đẩy nhỏ đó ra và tiếp tục đi.

_Hai con kia.-Nhỏ đó hét và sấn tới người tụi nó.

_Ọe....ọe....ọe-Tụi nó làm bộ mặc ới.

_Nè bạn sài nước hoa gì mà nồng thế chịu không nổi.-Nó phẩy phẩy tay trước mũi.

_Mũi của bạn có vấn đề à sao đi sài mùi này muốn không tụi này tặng cho 1 chai mà sài.-Tuyết cũng giả vờ không kém.

Nó mở túi lấy ra 1 chai nước hoa Chanel đưa cho con nhỏ.

_Nè tặng bạn đó.Giữ lấy mà sài đừng ngại-Tụi nó đồng thanh rồi bỏ đi.

_Tao không cần.-Nhỏ đó tức đến tím mặt ném chai nước hoa về phía nó và Tuyết.

_Không thích à.Vậy thôi.-Nó dùng chân đá chai nước hoa ra 1 bên rồi bỏ đi.

Thái độ của tụi nó làm nhỏ đó tức đến xì khói.

_Cuối giờ gặp tao ở bãi đất trống sau trường.-Nhỏ hét.

Nó và Tuyết giơ tay làm kí hiệu Ok.Cả trường chứng kiến tất cả và ai cũng chờ đến lúc tan học để xem trận đấu của tụi nó.

8h tại lớp 10A2

_Cả lớp hôm nay lớp chúng ta có 2 bạn mới!-Bà cô mỉm cười.

Còn lớp nó thì bàn tán vì họ đã biết về tụi nó từ chuyện hồi sáng.

_Các em tự giới thiệu về mình đi.

_Minh Tuyết.

_Hải Băng.

Nói xong tụi nó đi về dãy cuối lớp gục xuống ngủ để lại bà cô với mắt chữ A miệng chữ O + lời bàn tán của mọi người.

3. Chương 3: Ma Nữ

Chap 3: Ma nữ

Nằm ngủ được hai tiết đầu tụi nó thức dậy chơi game.Lớp đang giờ Toán của bà cô dữ nhất trường này.

_Hi..hi..hi qua trái đi không chết bây giờ.-Nó cười.

_Hai em kia làm gì đó hả?-Bà cô tức giận còn cả lớp thì hướng mắt về tụi nó.

Tụi nó không quan tâm vì thứ nhất tụi nó muốn chọc tức bà cô thứ hai là tụi nó đang đeo headphone mà.

_Hai em kia nãy giờ có nghe tôi nói gì không hả?-Bà cô giật headphone của nó ra và hét.

_Có gì không bà giáo mà bà nói nhỏ dùm cái đi lỗ tai bọn này sắp nổ rồi đây này.-Nó xoa xoa cái lỗ tai của mình.

_Em.....-Bà cô tức đến nổi mặt không có 1 chút máu còn cả lớp thì được 1 trận cười.

_Muốn gì nói nhanh đi tụi này không rảnh đâu.-Nó nhìn đồng hồ.

_Tại sao 2 em lại chơi game trong giờ học lại còn không trả lời khi tôi gọi nữa.

_Vậy à!Xin lỗi tại tụi t

ưởng bà đang gọi ai đó tên là HAI EM KIA nên không để ý.-Tuyết nhấn mạnh chữ HAI EM KIA làm mặt hối lỗi.

Cả lớp được 1 trận cười tập 2.

_Cười cái gì mà cười.-Bà quát.

_Lần sau nhớ kêu tên đảng hoàng nhé!Tôi là Hải Băng còn đây là Minh Tuyết.-Nó vênh mặt.

Bà cô giận tím mặt vì đây là lần đầu bà bị học sinh dạy đời mình.

_Hai em đi ra khỏi lớp cho tôi.

_Khỏi đuổi bọn này cũng đang định đi đây không phá đám bà cô nữa đâu.-Tụi nó nở 1 nụ cười gianh manh rồi lấy cặp phóng luôn.

Chưa biết đi đâu tụi nó đi ra bên hông trường.Ở đó phong cảnh thật đẹp tĩnh lặng những đám lục bình trôi lững lờ trên dòng sông.Tụi nó ngồi xuống bãi cỏ xanh rì mắt nhìn xa xăm và chắt chứa 1 nỗi buồn.Tụi nó là thế đó chỉ có khi ngồi không gian yên tĩnh thì tụi nó mới như vậy thôi.Bỗng tụi nó nhìn thấy có 2 đứa nam sinh đang nằm ngủ bên gốc cây cổ thụ.Chắc là bùng tiết rồi lại gần tụi nó mới để ý hai đứa này công nhận rất đẹp trai.Chợt 1 ý nghĩ lóe lên trong đầu hai đứa nó.Tụi nó gom hết sơn phấn màu lại và bắt đầu vẽ lên mặt hai thằng nam sinh.Nó thì vẽ mặt con mèo còn Tuyết vẽ hình con chó trông mặt hai thằng đó như là hai thằng mới trốn trại ra. Xong tụi nó núp đằng sau 1 lùm cây lấy 2 cây ná ra bắn mỗi thằng một phát.Hai thằng do giật mình thức dậy

_Đứa nào dám cả gan phá giấc ngủ của ta.-Hai tên đó tức giận

_Mặt mày đẹp ghê đó y như con mèo/chó vậy.-Hai thằng chỉ vào mặt nhau cười.

Sau 1 hồi cười hả hê hai thằng mới phát hiện ra 1 điều....

_Hả mày nói gì mặt tao y như con mèo/chó hả?-Hai thằng ngạc nhiên rút hai cái điện thoại ra soi mặt vào.

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaa-Hai thằng đồng thanh làm cho tụi nó phải giật mình.

_Đứa nào làm chuyện này vậy?Dám vẽ bậy bạ lên mặt của Minh Quân/Anh Khoa này hả?-Hai thằng tức giận.

Hai thằng quay lại thì thấy có một tấm Note nhỏ dán ở gốc cây ghi là " Chúc hai you có một giấc ngon nha! Nhớ rửa mặt trước khi về trường nha! Kí tên: Ma nữ"

_Mẹ kiếp!Tao mà bắt gặp được tao chém chết -Một tên vò tờ giấy lại.

_Thôi để từ từ tao điều tra cho giờ chùi áo khoác lại về trường rửa mặt đã.-Tên còn lại nói.

Hai thằng đó bỏ đi còn tụi nó thì được một trận cười hả hê.

_Nguyễn Hoàng Minh Quân (hắn) 16t, đẹp trai,lạnh lùng,thay quần áo như thay áo.Con trai của CTTĐ kim cương lớn nhất Châu Á và là bạn thân của ba mẹ nó.Huyền đai Karate,Akido chỉ số iq 200/200.Hot boy No1 trường Star.

_Nguyễn Hoàng Anh Khoa(bạn hắn)16t,đẹp trai lạnh lùng như hắn,có nụ cười mà hàng ngàn đứa con gái.Con trai của trùm xã hội đen có tiếng ở Châu Á.Thông thạo tất cả các loại võ chỉ số iq 200/200.Hot boy No2 trường Star.

Tụi nó trở về trường để kiểm cái gì đó bỏ vào cái bụng trống rỗng của mình.Giờ này cũng là giờ giải lao nên sân trường nhộn nhịp hơn nhiều, mua thức ăn xong tụi nó lại cái bàn trống để ngồi.Đám học sinh cứ nhìn tụi nó bằng cặp mắt ngạc nhiên cứ như là tụi nó mới từ hành tinh nào xuống vậy.

*

_Ai cho phép hai cô ngồi đây hả?-Một giọng nói vang lên

Nó ngược lên với khuôn mặt ngạc nhiên vì nhìn tên này là người mà tụi nó mới phá lúc nãy.

_Tui ngồi ở đây chứ tôi có ngồi trên người anh không mà hỏi?-Nó cười nửa miệng.

_Cô....nhưng bàn này là dành riêng cho bọn tôi.-Hắn hét.

_Ừa vậy ở đây có ghi tên 2 anh không?-Nó làm mặt ngây thơ rồi đưa mắt tìm kiếm.

_Cô...-Hắn cứng họng.

Nó xoa xoa tay rồi ngồi xuống ăn tiếp.

_Hai cô có biết bọn này là ai không mà dám ăn nói vậy hả?-Bạn hấn lên tiếng.

_Bọn anh là ai? Là ai vậy chị?-Nó quay sang hỏi Tuyết.

_Ngốc thế! Thì là con của ba mẹ các anh chứ còn là ai.-Tuyết phì cười.

Câu nói của Tuyết làm cho đám học sinh cười lăn cười bò.

_À! Thế mà em không biết.-Nó cốc vào đầu mình.

_Cô.....thôi bỏ qua cho hai cô mà chắc hai cô là học sinh mới nên chưa biết luật ở trường này hể ai vào trường này thì đều phải chào hỏi bọn này hết. Bây giờ thì cuối đầu chào đi.-Hấn vênh mặt.

_Chào? Chào ai?-Tụi nó giả ngu.

_Chào tụi tui đó. Ai vào trường này đều phải làm vậy hết.-Hấn tự tin.

Tụi nó đứng lên phẩy phẩy bột bánh mì rơi đầy trên váy rồi xuống và lấy khăn lau miệng.

_Vậy cho hỏi hai anh tên gì để tụi này dễ dàng xưng hô.-Tuyết làm mặt ngây thơ.

_À! Tôi là Anh Khoa còn nó là Minh Quân và cũng là hotboy No1 và No2 trường này.-Bạn hấn tự tin nói.

Tuyết cười nhếch mép nói:

_Vậy bọn tôi xin chào 2 hotdog ý lộn hotboy....-Tuyết đưa tay ra và bị nó giựt lại.

_Vậy cho hỏi hai anh là tổng thống hả mắc gì bọn tôi phải chào mà xin lỗi mà trên bảng nội quy nhà trường có ghi là ai mới vào trường thì phải chào hai anh không?-Nó vênh mặt tỏ vẻ đắc thắng.

_Các cô.....-Hấn và bạn hấn đồng thanh.

_Bọn tôi thế nào?-Tụi nó chu mỏ

“Reng....reng....reng”-tiếng chuông báo hiệu giờ học

Bọn hấn bỏ đi.

_Nè hai hotdog ngày mai bọn tôi có quà cho 2 anh đấy.-Nó nói với theo.

_Mày điều tra về hai con nhãi này cho tao. Tao thấy tụi nó thú vị đấy.-Hấn nhếch mép.

_Ok.

*

Cuối giờ học tại bãi đất trống

_Đúng hẹn đấy! Tao tưởng bọn mày sợ không dám ra luôn chứ.-Nhỏ đó cười mỉa mai.

À mà để mình giới thiệu về nhỏ đó cho các bạn nha!

_Nguyễn Trần Thu Hiền (tên hiền chứ tính tình không có hiền đâu nha) 15t xinh đẹp, lẳng lơ. Con gái một công ty xuất khẩu gỗ nhỏ. Hot girl No1 trường Star (quá khứ thôi) và là trưởng FC QK của trường (QK là Quân và Khoa đó) chỉ số iq 180/200.

_Nguyễn Trần Thu Hà 15t tính cách như Hiền. Con gái của 1 công ty may. Hot girl No2 trường Star (chỉ là quá khứ) và phó FC QK chỉ số iq 180/200.

=> Hai pà này ghét chị em nhà Tuyết nhất.

Tiếp truyện nha!

_Trễ hẹn và sợ hãi không có trong từ điển của bọn tao.-Tụi nó đồng thanh.

_Mày ngon lắm mới vào trường mà đã lộng hành rồi lại còn dám chọc tức hai hotboy của bọn tao nữa (của pà hồi nào). Hôm nay bọn tao sẽ cho tụi triệt hạ tụi bây để cứu nhân độ thế (nhiệm phim tàu hơi nhiều rồi đó chị hai). Xong lên tụi bây-Hiến hét.

10s,15s,20s..... Bọn đàn em của Hiền và Hà bị nằm lằn lóc dưới đất còn hai nhỏ đó mắt chữ A miệng chữ O nhìn tụi nó.

_Thôi giao trả đàn em lại cho 2 cưng đẩy tường đánh giỏi lắm ai dè mà lần sau đem nhiều lên nhé nhiều đây không đã.Dọn bãi chiến trường dùm chị nhé!-Nó vỗ vai nhỏ Hiền ra về an ủi rồi bỏ đi. Đằng sau lùm cây có 2 người đã chứng kiến hết tất cả(các bạn biết là ai rồi chứ)

_Hai em này thú vị đây phải tiếp cận thôi.-Bọn hấn đồng thanh.

4. Chương 4: Lốc Xoáy Tin Đồn

Chap 4: Lốc xoáy tin đồn.

Sáng hôm sau tin tụi nó hạ gục đám con Hiền đã được tung ra khắp trường ai đi ngang thấy tụi nó đều cúi đầu tỏ vẻ sợ hãi.Chưa hết,trên các bảng thông báo ngay cả trên web của trường đều có hình của hai chàng hotbot với hình mặt mèo và chó cực cute.Ngay trong sáng hôm đó tụi nó bọn hấn đã là tâm điểm của cả trường.

_Hi...hi..hi...-Cả đám học sinh khúc khích cười khi nhìn thấy mặt của bọn hấn.

Hấn ngạc nhiên vì ngày nào gặp hấn tụi học sinh đều cúi đầu.Tiếng chuông đt của bọn hấn reo.Là 1 tin nhắn đính kèm hình ảnh.Đọc xong tin nhắn thì.....

_Hả????????Đứa nào dám làm chuyện này?????-Cả hai hét.

_Trời ơi! Sáng sớm mà làm gì la hét om sòm thế muốn điếc cả tai.Nè hai hotboy bọn tôi vừa đi kiểm tra tai xong kết quả là rất tốt nên không cần hai anh phải kiểm tra lần nữa đâu?-Nó và Tuyết đồng thanh với khuôn mặt đều hết chỗ nói.

Bọn hấn như nhớ ra được điều gì?

Quá khứ.

Nè hai hotdog ngày mai bọn tôi có quà cho 2 anh đấy.-Tụi nó cười gian manh.

Hiện tại.

_Chuyện này là do các cô gây ra phải không?-Bọn hấn hét.

_Chết!Bị phát hiện rồi.-Tụi nó đưa tay lên miệng.

_Ừ.Bọn này làm đó thì sao?Tụi tui thấy hình đẹp mà coi 1 mình thì chán chết nên phải chia sẻ ọi người cùng coi như vậy mới là người tốt chứ(Tốt quá).-Nó làm mặt hối lỗi.

_Hai cô.....-Hấn xấn tới người nó và Tuyết như muốn đâm tụi nó vậy.

_Nè cấm bạo hạnh phụ nữ nha!Đẹp trai mà sao hơi bị vũ nữ(Vũ là đánh còn nữ ám chỉ tụi nó).

_Thôi bỏ đi.Bây giờ phải lo đi giải quyết tin đồn cái đã.-Bạn hấn nhảy ra can rồi kéo hấn đi.

_Hai cô sẽ biết tay tôi.-Bọn hấn bỏ đi và cho người xé hết các poster và tin trên mạng xuống.

_Bye bye nha Hotcat và Hotdog.Hahahahahaha.....-Tụi nó nói với theo.

Tối hôm đó tại quán bar Cold.

Nó và Tuyết ngồi trong 1 góc khá khuất và đang nốc từng li rượu.Tụi nó chẳng khác nào con sâu rượu.

_Hai cô em này đẹp vậy mà sao lại ngồi một mình vậy?Có cần các anh ngồi đây cho vui không?-Một thằng con trai đưa tay lên vuốt cằm Tuyết.

_Biến đi!Quân *****.Trước khi tao nổi nóng thì cút ngay đùng để tao thất lễ.-Tuyết quát.

_Làm gì dữ vậy cô em. Anh chỉ muốn ngồi đây chơi với bọn em thôi mà.-Thằng đó vòng tay qua eo Tuyết và ra lệnh cho thằng đàn em ngồi xuống ôm eo nó

_Chúng mày biến đi-Tụi nó nắm chặt cổ tay 2 thằng đó bẻ 1 cái.

Rắc....

_Hai con này láo nhì? Nhẹ nhàng không muốn à!

Hai thằng nó nắm tóc của tụi nó ngay tức thì

Rầm....

Tụi nó đá cho 2 thằng đó 1 phát nằm ngay đơ.

_Lần sau gặp tụi này thì xéo nha! Nếu tụi bây không muốn về châu ông bà sớm. Biến.-Tụi nó quát.

_Dạ-Hai thằng lồm cồm bò dậy và nhún nút biến.

_Mất cả hứng. Về thôi chị.

Đang sau đó,

_Mày dám chơi tao hả? Tao sẽ cho chúng mày biết lễ độ.

Tụi nó ra khỏi quán bar và về nhà Tuyết vì nó chẳng muốn về nhà lúc này nó ghét sự cô đơn và lạnh lẽo.

Sáng hôm sau tại trường Star,

_Ê! Tao có thông tin về 2 con nhỏ đó rồi nè!-Anh Khoa hốt hải chạy vào lớp.

_Sao sao nói nhanh đi tao nôn quá. Bắt tao đợi cả tuần thường ngày 3 cái dụ này mày nhanh lắm mà-Hấn giục.

_Từ từ để tao thở đã chứ.

_Nè hai con nhỏ đó tên là Hải Băng và Minh Tuyết. Tụi nó là chị em họ. Ba mẹ hai con này là chủ tịch 2 tập đoàn về xe hơi và đá quý. Hai nhỏ này có võ đài hoàng đó. Nghe nói tụi nó đã có bằng đại học rồi đi học chỉ để cho vui và quậy phá thôi. Hai đứa này là siêu quậy có tiếng ở Thành Phố này đó. Tụi nó chẳng tiếp xúc với ai chỉ chơi với nhau thôi nên việc tìm thông tin rất khó.-Khoa nói luôn 1 lèo.

_Được cảm ơn mày nha! Vất vả ày rồi. Chiều nay đi bar tao bao.-Hấn cười đều.

_Vậy mới được chứ.-Khoa cười tỏ vẻ hài lòng.

_Tụi bây ơi xuống coi cái gì kia?-Một thằng nam sinh hét lớn.

_Cái gì vậy xuống coi xem.-Bọn hấn tò mò.

Vừa nhìn vào cái bảng thông báo thì đập vào mắt bọn hấn là hình tụi nó đang ôm ấp 2 thằng đàn ông và hàng chữ to đùng "MA NỮ TRƯỜNG STAR LÀ GÁI HẠNG SANG" Bọn hấn ngạc nhiên vì như lời Anh Khoa nói thì nhà tụi nó giàu có lắm làm gì có chuyện đi làm cái

công việc ấy. Tụi nó vừa vào trường thì đã bị bọn học sinh nhìn rồi bàn tán.

_Hình như 2 nhỏ này đó mày ơi.-Hs1

_Đúng rồi chứ còn hình như gì nữa. Nhìn lạnh lùng vậy mà lại là thứ môi chài.-Hs2 Bla...Bla...Bla...

Tụi nó nghe thấy hết nhưng không quan tâm. Tiếng điện thoại nó reo. Là 1 tin nhắn với tấm ảnh nó và Tuyết đang ôm ấp 2 thằng đàn ông. Nó nhìn tấm ảnh giận dữ lườm tụi nữ sinh 1 cái. Nó nhắn tin cho vệ sĩ của mình bảo tìm thông tin và nguồn gốc của tấm ảnh còn Tuyết thì cho người gỡ các poster xuống.

_Dạ cô chủ nguồn gốc của tấm ảnh được gửi từ số máy 090xxxxx đây là số máy của người dùng là Nguyễn Trần Thu Hiền ạ còn tấm ảnh trên mạng là của người tên là Nguyễn Trần Thu Hà ạ.-Tin nhắn từ vệ sĩ của nó.

_Dám chơi tao à! Chúng mày cứ chờ đấy.

_Có thông tin chưa em?-Tuyết hỏi.

_Có rồi.-Nó giận dữ bỏ lên lớp.

Tại lớp nó

_Tại sao hai em đến lớp trễ?Lý do?Vô lớp còn không thèm chào tôi nữa.-Bà cô tức giận.

Tụi nó không nói gì mà bỏ về chỗ.

_Nè hai em không hả?-Bà gắt.

_Đúng là thứ vô học mặt cứ trơ ra.-Bà nói xong bỏ về chỗ còn tụi nó cứ nằm ngủ như chết.

Cả buổi học hôm đó tụi nó chẳng ra ngoài không phải tụi nó sợ ánh mắt mọi người nhìn mình mà tụi nó muốn mọi người hiểu lầm và cái chính là tụi nó muốn làm cho 2 nhỏ Hiền,Hà vui vẻ vì chẳng còn bao lâu nữa 2 nhỏ đó sẽ phải khóc.

Cuối buổi học,tụi nó đã ngủ trang sẵn.Hiền và Hà đang vui vẻ đi ra mặt vẫn tỏ ra mãn nguyện lắm.Hai con nhỏ đang đi trên con đường vắng thì bỗng....Bụp.....hai nhỏ ngã xuống.

7h tối tại 1 ngôi nhà hoang.

_Ưm...ưm...ưm.-Hiền và Hà ngộ ngộ.

_Ngủ đã chưa 2 cưng.Chắc này giờ hai cưng ngồi ê mông rồi để chị cỡi trời cho nha!-Nó cười khẩy.

Nó cỡi trời cho 2 nhỏ xong rồi bỏ ra ngoài.

_Sáng giờ chắc hai cưng cười đủ rồi giờ thì chuẩn bị khóc nha!-Tuyết cười nham hiểm.

_Tối rồi nà chị.-Nó cười.Nụ cười của nó làm 2 nhỏ ngất ngây vì Hiền và Hà không ngờ nó lại có nụ cười đẹp như vậy.Tuyết mở túi mà nó đưa cho lấy ra mấy cái vỏ sò riêng ném xuống đất.Tụi nó nhấc 2 nhỏ lên.

_Quỳ xuống.-Tụi nó vừa hét vừa ấn người hai nhỏ đó xuống.

_Không đừng.-Hai nhỏ hét.

Nhưng sức của 2 nhỏ không cự lại được với tụi nó.Cuối cùng thì 4 cái đầu gối của hai nhỏ cũng yên vị trên bốn vỏ sò riêng sắc nhọn.

_Aaaaaa...đau quá!-Hiền rên

Tuyết kêu 2 thằng đàn em giữ người 2 nhỏ lại còn tụi nó thì cầm hai miếng sò riêng lên.

_Khuôn mặt xinh đẹp thế này mà có mấy vết sẹo thì sao đây ta.-Tụi nó nâng cầm 2 nhỏ lên

_Không đừng-2 nhỏ năn nỉ.

_Tội nghiệp chưa có kẻ đang thương tiếc cho khuôn mặt của mình kìa.Vậy sao lúc chúng mày làm chuyện đó tại sao chúng mày không nghĩ đến cảm nhận của bọn tao hả?-Tụi nó giận dữ.

_Xin 2 chị tha cho tụi em sau này chúng em không làm vậy nữa.-Hai nhỏ năn nỉ.

_Bọn tao không để bụng mấy chuyện đó đâu tha thì bọn tao đã tha rồi nhưng...-Nó dừng lại.

_Nhưng sao chị nói đi bọn em sẽ làm tất cả những gì các chị muốn.-Hiền mừng hóm khi nghe nó nói.

_Nhưng mà tụi tao phải để lại ấn tượng gì với tụi bây chứ lỡ tụi bây hứa mà không làm thì sao với lại chị em tao lâu rồi chưa hành hạ ai nên cảm thấy ngứa tay nên tụi bây ráng chiều tụi tao nha!-Tuyết tiếp lời nó.

_Thôi nói nhiều làm việc đi chị. Nói xong, tụi nó cầm vỏ sò riêng rạch từng vết lên mặt hai nhỏ.Máu bắt đầu chảy.Tụi nó không quan tâm tới hai con nhỏ đang khóc lóc thảm thiết.

Mặt của 2 nhỏ bây giờ chỉ toàn máu và những vết xước.

_Đem chanh và muối lại đây.-Nó ra lệnh cho 2 thằng đàn em.

Đàn em của nó lấy ra 1 túi chanh đã được cắt sẵn và 1 lọ muối đầy.Tụi nó lấy muối chà lên mặt hai nhỏ xong vắt chanh lên.

_Aaaa....đau quá!-Hai nhỏ kêu la 1 cách yếu ớt.

Một hồi sau mặt của 2 nhỏ đó bắt đầu lở loét và mưng mủ còn da thì như muốn bong ra.

_Lột đồ nó ra cho tao!-Nó ra lệnh.

_Bây giờ để hai chị cho hai cưng cảm nhận cảm giác bị làm nhục là như thế nào nhé!-Nó cười khẩy rồi lấy ra 1 túi đầy rết,ong thả lên người 2 nhỏ.

Hiền và Hà do bị rết cắn và ong chích nên người lở loét tùm lum.Nhìn bây giờ chắc không ai dám tin hai nhỏ là hotgirl của trường Star đâu.Tóc thì bù xù,mặt thì đầy máu còn người thì lở.

_Bây giờ hai cưng đã biết Nguyễn Hải Bằng và Nguyễn Minh Tuyết này chưa?Nếu như hai cưng biết điều thì bây giờ chắc các cưng đã được nằm trên giường rồi chứ đâu phải là nằm ở cái nhà hoang này.Khôn hồn thì lần sau đừng có động đến bọn này.Nếu muốn còn chỗ sống ở cái đất này thì nên ngoan ngoãn đi đừng làm chuyện tào lao nữa không thì hối hận cả đời đấy.Lần này bọn tao tha cho nếu mà lần sau thì đừng trách tại sao tụi tao không nói trước.-Tụi nó nói xong thì thường cho 2 nhỏ mỗi con 1 đập văng vô vách tường.

_Hix..hix...hix..dạ-Hai nhỏ khóc.

_Đưa chúng nó đi-Tuyết ra lệnh.

1 tuần sau, Hiền và Hà trở lại trường với khuôn mặt đầy sẹo và những vết bầm tím.Trong trường giờ đã biết hết chuyện hai nhỏ làm nên hai nhỏ xấu hổ lắm.Lũ học sinh chỉ nhìn hai nhỏ bằng cặp mắt khinh thường và 1 cái bĩu môi rồi bỏ đi chứ không chạy lại hỏi thăm hay vui vẻ như lúc trước.Hai nhỏ tức lắm nhưng không dám làm gì vì sợ sẽ bị tụi nó hành hạ.Trong trường giờ ai cũng sợ tụi nó ngay cả thầy cô cũng vậy phần là vì không ai muốn bị đuổi việc(à t/g chưa nói cho các bạn biết trường này là do ba mẹ nó Tuyết và hấn xây dựng) phần là vì không muốn bị giống như Hiền và Hà.Còn về phần hấn thì sau khi biết được chuyện tụi nó làm thì càng tìm lý do để tiếp cận nó vì hấn thấy nó rất bí hiểm mà bí hiểm thì anh chàng lại rất thích nhưng nó luôn tránh mặt và lạnh lùng mỗi khi thấy hấn.

5. Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chap 5: Oan gia ngõ hẹp.

Sau chuyện bị hành hạ Hiền và Hà chẳng quan tâm đến sắc đẹp nữa chỉ biết lao đầu vô ăn chơi hết nhậu nhẹt say sưa rồi lại hút thuốc đủ thứ.Nhìn hai nhỏ giờ chẳng khác gì con nghiện.Trường nó đã có quyết định thay đổi danh hiệu hotgirl No1 và No2 của trường lý do 1 là vì Hiền và Hà đã gây ra nhiều tai tiếng cho trường lý do 2 là 2 nhỏ đã xuống sắc không còn đẹp như trước nữa.

26/10/2012

Hôm đó là ngày kỉ niệm 20 năm thành lập trường và cũng là ngày công bố danh hiệu Hotgirl No1 và No2 mới của trường.Có rất nhiều quan chức đến để chúc mừng có cả ba mẹ tụi nó và ba mẹ bọn hấn nữa.Tụi nó và bọn hấn được ngồi trên ghế danh dự chẳng biết để làm gì Hiệu Trưởng chỉ dặn khi nào MC gọi tên thì lên.

_Chắc họ định trao giải học sinh quậy nhất trường cho bọn mình đấy.-Tuyết cười.

_Không em nghĩ họ sẽ trao ình giải diệt trừ quỷ cứu nhân độ thế ý mà.

_Hai nhỏ này ngốc thế không biết.-Hấn lăm bầm rồi mỉm cười.

_Mày sao thế tự nhiên ngồi cười 1 mình rồi còn lăm bầm 1 mình nữa.Khùng hả?-Anh Khoa đưa tay lên sờ trán hấn.

_O...khùng cái đầu mày bỏ tay xuống đi tao chỉ đang nghĩ đến 1 chuyện vui thôi mà sao hôm nay lại bắt bọn mình lên đây ngồi thế nhĩ trên đây nhìn lên ai cũng thấy.Tao thấy không thoải mái.-Hắn bực mình.

_Tao cũng chẳng biết nữa.-Anh Khoa làm mặt ngu ngơ.

Sau lời phát biểu của HT(Hiệu trưởng từ nay mình sẽ viết như vậy nha).Một ông MC bước lên ai nhìn ông cũng phải lấy tay che đi nụ cười mà mấy bạn mà nhìn thấy chắc cũng cười lăn cười bò ra thôi thẳng cả chơi nguyên cây đổ áo đỏ cà vạt đỏ quần đỏ giày đỏ cả cặp mắt kính và tóc cũng đỏ nốt.

_Nãy giờ mà có con trâu ở đây chắc thằng cha này bị húc lòi ruột rồi.-Nó thì thắm miệng vẫn còn cười.

_Ừ.Hihihihi.

_Xin chào quý vị quan khách ban giám hiệu quý thầy cô và các em học sinh!Hôm nay tôi xin được thay mặt thầy HT công bố kết quả của cuộc bình chọn Danh hiệu Hotgirl No1 và No2 của trường Star.Sau đây là kết quả của cuộc bình chọn, Danh hiệu Hotgirl No2 thuộc về.....Ông Mc ngừng lại làm cho ai cũng hồi hộp trừ tụi nó.

_Học sinh Nguyễn Hải Bằng lớp 10A2 với số phiếu bình chọn là 1501 phiếu.Xin mời em Hải Bằng bước lên sân khấu.

_Chúc mừng em.Lên nhanh đi-Tuyệt cười và nụ cười của Tuyệt làm Anh Khoa nhà ta như bị sét đánh còn hắn thì ngạc nhiên đến nỗi chết đứng mấy giây.

Nó thản nhiên bước lên với khuôn mặt lạnh tanh.

_Còn Danh hiệu Hotgirl No1 thuộc về.....

_Nhanh lên đi chú ơi! Tìm bọn cháu sắp rút ra rồi nè-Một nam sinh la lên.

_Học sinh Nguyễn Minh Tuyệt lớp 10A2 với số phiếu bình chọn là 1502 và xin mời em Tuyệt lên sân khấu.

Tuyệt cũng lên sân khấu với khuôn mặt lạnh tanh.Tụi nó cũng đã khá quen với chuyện này vì lần nào chuyển trường cũng vậy hết nên chẳng có gì là bất ngờ cả.

_Xin quý vị ột tràng vỗ tay để chúc mừng cho em Minh Tuyệt và Hải Bằng.Và sau đây tôi xin mời hotboy No1 Minh Quân và hotboy No2 Anh Khoa lên sân khấu bắt tay với 2 hotgirl mới của trường.

_Hotboy cái gì hotdog/hotcat thì có nhìn mặt đã muốn đấm cho rồi chứ bắt tay cái gì.Đúng là oan gia-Tụi nó nghĩ.

Bọn hắn bước lên sân khấu với nụ cười làm cho lũ nữ sinh phải hét toáng lên còn tụi nó chỉ cười khẩy 1 cái.

_Cười thôi mà làm gì mà như trời sắp thế đúng là lũ mê trai.-Nó nghĩ.

_Chúc mừng hai cô.-Bọn hắn cười rồi đưa tay ra.

_Cảm ơn.-Tụi nó nói nhưng giọng vẫn lạnh tanh rồi đưa tay ra bắt lấy lệ vì tụi nó không muốn ê mặt.

_Tay hai nhỏ này sao mềm thế.-Bọn hắn có chung 1 ý nghĩ.

_Bỏ ra.-Tụi nó quát nhỏ chỉ đủ cho 4 đứa nghe thấy.

Còn bọn hắn thì như có điện giật vào người.

_Mời các em về chỗ.-Ông MC lên tiếng.

Bốn đứa về chỗ mặt đứa nào cũng bình thường nhưng đâu biết rằng trái tim của bốn đứa đã đập lồi 1 nhịp.

Sau buổi lễ, mọi người ra về tụi nó cũng vậy.

_Này chúc mừng nhá!-Hắn lên tiếng.

_.....-Tụi nó không trả lời.

_Nè hai cô bắt lịch sự quá người ta chúc mừng mà không thèm cảm ơn à.-Bọn hắn nổi nóng.

_Hồi nãy bọn này nói rồi không nghe thấy à!Tội nghiệp bọn tôi nói bằng mi à cũng không nghe thấy về đi kiểm tra tai đi.-Tụi nó cười to rồi bỏ đi để lại hai thằng với cục tức ngay cổ họng.

Hôm sau tại trường nó, tụi nó vừa mới tới cổng thì cả đám nữ sinh vây quanh đứa thì dành nhau mở cửa xe đứa thì dành nhau để xách cặp cho tụi nó mãi lo giằng co 2 cái cặp đám nữ sinh không để ý là tụi nó đã vào lớp từ lâu rồi còn mọi người thì đang nhìn chằm chằm vào bọn nó và tự hỏi 2 chiếc cặp đó có gì mà đám nữ sinh này

lại dành nhau như vậy thế là đứa nào cũng ôm cái mặt quê về lớp.Về phần tụi nó thì cứ nằm ngủ như chết bây giờ thấy cô trong trường đều sợ tụi nó nên không dám làm gì trái ý tụi nó.

Giờ giải lao, đám nữ sinh đó lại đeo bám tụi nó đưa cho tụi nó đủ thứ nào là bánh mì, sữa,nước ngọt,....

_Biến hết đi cho tôi nhờ.-Nó quát làm cho tay chân của đám nữ sinh bủn rủn.

_Tụi em sợ chị đói nên mang thức ăn cho chị thôi!-Đám nữ sinh mếu máo.

_Cảm ơn tụi này không cần mà nếu tụi này có đói đi nữa thì cũng tự biết đi mua không cần các cô.-Tuyết giận dữ.

_Nè mà các cô không thấy xấu hổ à!Mấy bữa trước tôi còn thấy các cô đeo bám theo nhỏ Hiền với nhỏ Hà mà sao giờ lại bám theo tụi này.Có phải 2 nhỏ đó mất Danh hiệu hotgirl nên các cô mới bỏ rơi người ta phải không? -Nó cười khẩy.

Lời nói của nó hính như trúng tim đen đám nữ sinh nên đứa nào đứa nấy chỉ biết cúi mặt thôi.

_Đúng là tham phú phụ bần hôm qua đeo bám người này hôm sau đeo bám người kia bộ các cô không có lòng tự trọng hả?Sao trên đời này lại có hạng người như các cô nhỉ?Giả tạo quá đi.Tôi nói à biết bọn tôi không phải là con nít để các cô dụ dỗ.Bọn này không ngu như các cô nghĩ đâu.Còn giờ thì biến đi đừng để bọn này dùng biện pháp mạnh.-Tụi nó đưa 2 cặp mắt sắc nhọn về phía đám nữ sinh làm đứa nào cũng co giò chạy về lớp.

_Đúng là mặt dày không biết xấu hổ là gì-Nó tức giận.

_Thôi xuống canteen đi chị đói quá rồi.-Tuyết cười.

_Dạ mất thời gian với cái lũ “nam châm” này.-Nó chạy theo Tuyết.

Vẫn như cũ bọn nó vẫn ngồi cái bàn trống duy nhất mà không ai dám ngồi vào(chắc các bạn biết là bàn đó dành riêng cho ai rồi ha).Đang ăn bỗng nó thấy 2 thằng con trai kéo ghế ngồi đối diện tụi nó.Là bọn hấn đúng là oan gia.Bọn nó không quan tâm vẫn tiếp tục ăn như không có chuyện gì.Thái độ của tụi nó làm bọn hấn ngạc nhiên. _Nếu như là con gái thì hai nhỏ đã ngạc nhiên khi có con trai ngồi cùng bàn rồi còn hỏi tại sao anh lại ngồi bàn này mà lại không ngồi chỗ khác.Tại sao hai đứa này lại tính bơ như vậy?-Bọn hấn có chung 1 ý nghĩ.

_Nè bộ hai cô không ngạc nhiên khi bọn này ngồi đây à.Ít nhất thì cũng chào hỏi 1 tiếng chứ.-Hấn tức giận.

_.....!-Tụi nó không nói gì mà chỉ cúi đầu ăn.và giả bộ như không nghe thấy.

_Nè hai cô có nghe tôi nói gì không hả?-Hấn hét tiếng hét của hấn làm cả trường phải giật mình trừ tụi nó.

_Hả????Hai anh nói gì.Tụi này lo suy nghĩ nên không nghe thấy gì mà anh nói nhỏ thôi chẳng phải đã nói rồi sao bọn tôi không cần anh phải kiểm tra tai.-Nó cười thâm trong bụng.

_Tại tôi thấy các cô không quan tâm đến mọi việc xung quanh chỉ lo ăn thôi nên mới hỏi?-Hấn dụi giọng.

_Tại sao mỗi lần gặp hai nhỏ này mình giống như bị khớp nhất là với nhỏ Băng vậy mình chẳng còn là mình nữa.Tại sao?Tại sao?-Hấn vò đầu.

_Anh bị làm sao thế?-Tụi nó hỏi.

_Không sao.Mà sao cô quan tâm tới tôi thế-Hấn cười.

_Không dám nha! Tụi tui thấy anh vò đầu tưởng anh mới trốn trại ra nên sợ thôi.-Nó bủn môi.

__VẬY ẮN NGON NHA BỌN NÀY LÊN LỚP.-TỤI NÓ ĐỨNG LÊN.

__MÀ SAO HÔM NAY BỌN CÔ HIỀN THẾ?THƯỜNG NGÀY CHẴNG PHẢI CÁC CÔ RẤT GHÉT BỌN TÔI SAO?-HẮN THẮC MẮC.

__....-TỤI NÓ CHỈ XUA XUA TAY RỒI BỎ ĐI ĐỂ LẠI BỌN HẮN VỚI ĐẦU CHẮM HỎI TO ĐÙNG.

__HÔM NAY 2 NHỎ NÀY UỐNG LỘN THUỐC RỒI?-BỌN HẮN NGHĨ RỒI CƯỜI.

*

__HẢI BĂNG,MINH TUYẾT LÊN BẢNG!-BÀ CÔ TOÁN HẾT.

Lại là bà già hắc ám đó.Lúc nào cũng nhắm vào tụi nó chắc không muốn dạy ở trường này nữa nên tìm cách để ra đi đây mà(bật mí nha cả trường chỉ có mỗi bà cô này là chưa biết về gia thế của tụi nó thôi).

__GÌ NỮA ĐÂY BÀ GIÁO.-NÓ TỔ VÊ BỤC BỘI.

__Hai em thiếu nhiều bài kiểm tra quá bây giờ làm hai này để lấy điểm.-Bà chỉ tay về phía bảng.

__Thôi không cần đâu.Tưởng có chuyện gì chứ điểm thì không cần bà giáo cho nhiều bọn này lấy bấy nhiêu tụi lòng hảo tâm với lại bọn này không rảnh.-Tụi nó xua xua tay rồi bỏ về chỗ.

__Nè tôi nhin hai em lăm rồi đó nha!Ăn nói với thầy cô vậy hả chẳng có lễ phép gì cả.Tôi thương tình cho lên bảng lấy lại điểm mà còn vênh mặt bảo cho bao nhiêu lấy bấy nhiêu à không biết ở nhà cha mẹ có dạy các em là phải biết kính trọng người lớn không hả?-Bà quát.

__Ủa bộ bà tưởng bọn tôi vô đây để nghe bà thuyết giáo hả?Xin lỗi nha bọn này đã được dạy dỗ cẩn thận lắm rồi nên không cần bà với lại muốn bọn này lễ phép kính trọng bà thì ít nhất bà cũng phải làm cho bọn tôi nể đã chứ.Cô giáo gì mà tối ngày chỉ nhờ người khác làm giáo án rồi soạn bài giảng dùm dạy thì chã có tổ chức chă trách học sinh chẳng hiểu gì cả vậy mà cũng có được danh hiệu giáo viên giỏi.-Tụi nó cười khẩy.

__Kệ tôi...-Bà cô tức vì bí mật mà bà chuyên gia nhờ người khác làm giáo án và soạn bài giảng dùm giờ đã bị bại lộ rồi còn bị tụi nó dạy đời nữa chứ.

Bà cô xấu hổ trước ánh mắt của đám học sinh vì từ trước giờ trong mắt học sinh bà là 1 cô giáo giỏi và hết sức mẫu mực.Nhưng giờ thì không còn nữa rồi bí mật đã bị bại lộ.

__Tôi sẽ viết giấy kiến nghị lên HT đuổi học hai em.

Nó lấy ra hai tờ giấy đôi và nói bằng giọng thách thức:

__Giấy bút đây viết đi để xem bọn tôi hay bà sẽ ra đi.

Cuối giờ học tại phòng HT,

__Thưa thầy HT tôi đề nghị thầy cho hai em Hải Băng và Minh Tuyết thôi học.Chúng ta không thể cho 2 học sinh quậy phá vô kỉ luật và thiếu lễ phép tiếp tục học ở đây.-Bà nói giọng như sắp khóc.

__Wow!Lịch sự gớm.-Nó bủn môi.

__Việc này thì.....tôi.....không thể cô à.....-HT lấp bắp.

__Tại sao?

__Vì cha mẹ của hai em Băng và Tuyết đây là 1 trong 2 chủ đầu tư và đơn vị lớn trong trường chúng ta cũng có thể nói hai em là chủ của trường này nên chúng ta không.....-HT chưa nói hết thì bị bà cắt ngang.

__Không không thể được.-Bà khóc bên ngoài tụi học sinh đứa nào đứa nấy áp tai vào cửa để nghe trọn câu chuyện.

__Thấy chưa tôi đã nói với bà giá rồi nếu bà biết điều thì đâu có đến nỗi này.Bà nói xong rồi giờ tới tôi nha.-Nó nháy mắt.

__Thưa HT tôi đề nghị cho cô giáo đây thôi việc vì chúng ta không thể chứa chấp 1 giáo viên đối trá như cô đây được như vậy sẽ làm gương xấu cho học sinh chúng tôi.-Nó tia đôi mắt giận dữ về bà cô.

_Tôi biết là thầy không thể đuổi 1 giáo viên giỏi như cô đây.Nhưng tôi nghĩ sau khi thầy xem xong và đoạn video này thì thầy sẽ suy nghĩ lại.-Tuyết nói đưa cho HT 1 cái USB.

HT mở video clip và tin nhắn ra xem thì ông không thể tin được đây là giáo viên mà ông cực kì tin

tưởng.Videoclip quay cảnh bà giáo viên đang giao dịch với 1 giáo viên khác để lấy bằng giáo án và đoạn ghi âm bài giảng mà giáo viên đó đã soạn sẵn.

_Tôi không ngờ cô lại là 1 người như vậy cô Thủy à!Tôi thực sự không còn tin tưởng gì vào cô nữa.Ngày mai cô không cần đến đây dạy nữa.-HT nhìn bã bằng cặp mắt thất vọng.

_Không.....hix....hix.....xin thầy.....cho....hix....tôi 1 cơ...hội.-Bà khóc quì dưới chân HT.

_Cô ra khỏi phòng cho tôi còn Băng và Tuyết cảm ơn hai em thôi hai em về đi cũng muộn rồi.-HT gương cười.

Bà cô bước ra với khuôn mặt xấu hổ trước ánh nhìn kinh tởm của học sinh.

_Nè tụi tôi nghĩ cô nên mở trường đào tạo ra những người giả tạo,hai mặt và dối trá như cô ý-1 học sinh châm chọc.

_Ừ chắc sẽ đông khách lắm đó.-Tụi học sinh đồng thanh rồi phá lên cười.

Ngày hôm sau, đám học sinh lại bu lấy tụi nó để cảm ơn vụ hôm qua vì tụi nó đã giúp đám học sinh đuổi bà cô hắc ám ra khỏi trường việc mà tưởng chừng không ai có thể làm được.

_Cảm ơn 2 bạn nha!Chắc tụi này mang ơn các bạn suốt đời luôn.-Hs1

_Phải ghi tên hai bạn vào bảng danh dự của trường mới được.-Hs2

_Phải đẩy phải đẩy.-Hs3.

Tụi học sinh cứ la hét chí chóc làm tụi nó nhức đầu.

_Các người có thôi đi không?Bọn tôi đi học chứ không phải đến đây để nghe các người nói.-Nó nổi nóng

_Bọn tôi làm việc đó chỉ vì bọn tôi không muốn trong trường chúng ta có 1 người giáo viên như vậy thôi chứ bọn tôi không phải làm vì được khen ngợi.Mà bộ mấy người rảnh lắm hay sao mà cứ đi làm mấy cái chuyện tào lao thế nếu rảnh quá không biết làm gì thì chi bằng đi giúp đỡ người khác đi.-Tuyết cũng nổi nóng không kém.

_Go away.-Tụi nó hét.

Đám học sinh cúi đầu bỏ đi.Tụi nó cũng lên lớp.

_Hai cô gan thật đấy dám đuổi 1 giáo viên giỏi trong trường việc mà ngay cả bọn tôi cũng không dám làm mà thôi cũng là công của các cô cho bọn này cảm ơn.-Một giọng nói vang lên không ai khác là hấn chỉ có hấn mới dám nói chuyện với tụi nó bằng cái giọng đó.

Tụi nó không nói gì mà chỉ bỏ đi.

_Nè người ta đã cảm ơn thì các cô cũng phải nói gì để tỏ vẻ lịch sự chứ.Tôi biết các cô không thích bọn tôi nhưng theo phép lịch sự thì các cô cũng phải nói là anh quá khen rồi hay không có gì chứ bỏ đi vậy mà coi được à.-Hấn khoanh tay rồi tỏ vẻ giận hờn.

_Vậy xin anh trả lời cho tôi biết là tôi có bắt anh phải cảm ơn không?-Nó quay lại nói.

_Ồ...thì...không nhưng...-Hấn xìu xuống.

_Vậy thì được rồi đó là do anh tự nói chứ không phải bọn tôi bắt mà sao bọn tôi cứ đụng mặt các anh hoài thế hể ngày nào mà gặp các anh là y như rằng ngày đó bọn tôi xui tận mạng.-Nó mĩa mai.

_Nè cô ăn nói cho đàng hoàng nha đứa con gái nào mà đụng mặt bọn tôi ngày nào thì ngày đó cũng may mắn hết đó.-Hấn tự tin vênh mặt.

_Vậy thì chung lớp với bọn này rồi thôi nhanh đi vào lớp trễ rồi(t/g:cũng biết trễ giờ nữa đấy tụi nó:thời gian là vàng bạc phải biết quý chứ viết tiếp đi nói nhiều cho ăn đập bây giờ t/g:thôi tha cho em đi dữ quá à sau này thế nào cũng ế chồng tụi nó:kệ tao biến t/g :dạ co giò chạy)

Tụi nó dắt nhỏ đó vào lớp rồi về chỗ và ngủ không quan tâm đến mọi người.Tuyết thì đã thắng từ lâu rồi còn nó thì không tài nào nhắm mắt được vừa nhắm mắt lại thì ánh mắt của hấn lúc này lại hiện ra.Nó tức đến nỗi muốn lôi bộ não lấy tất cả những gì mà nó biết về hấn cả ánh mắt lúc này nữa rồi quăng vào sọt rác.Không biết làm gì nó lôi điện thoại ra nghe nhạc.

*

Tối thứ bảy nó và Tuyết ra ngoài chơi.Tụi nó không vô bar mà đi lòng vòng mấy khu mua sắm.Đang cúi đầu nhìn vào menu để cho đồ ăn thì.....

_Chào các cô.Trùng hợp nhỉ lại gặp các cô ở đây?Bọn tôi có thể ngồi cùng được không?-Một giọng nói vang lên lại là hấn đúng là oan gia.

_Không biết trùng hợp hay là xui xẻo nữa.-Nó lẩm bẩm nhưng hấn đã nghe thấy.

_Tự nhiên.-Nó lạnh lùng vì nó thấy trong quán cũng không còn bàn nào trống với lại nó cũng không có tâm trạng nào để đôi co với hấn.

_Các cô ăn gì?Hôm nay để bọn này khao nha!-Anh Khoa cười.

_Không cần các anh muốn ăn gì thì gọi phần của chúng tôi thì để bọn tôi thanh toán.-Tuyết nói.

Lời nói của Tuyết làm Anh Khoa buồn và hơi cụt hứng.

Ăn xong tụi nó rẽ vào khu giải trí bọn hấn cũng đi theo.

_Nè hai anh sao cứ đi theo bọn tôi hoài vậy?-Nó thắc mắc.

_Tôi đi theo các cô hồi nào mà khu giải trí có phải của 2 cô đâu bọn tôi vào cũng được mà.-Bọn hấn đồng thanh.

_Tùy các anh xem như chúng ta không quen biết.-Tuyết nói rồi lôi nó đi.

_Hai nhỏ này coi bộ khó đó mày cứng y như tảng đá.-Anh Khoa ỉu xiu.

_Kệ vậy tao càng thích.-Hấn nói rồi đi vào khu giải trí.

Tụi nó vừa mua thẻ xong thì xì ngay cái máy nhảy vì tụi nó yêu game này cực lần nào vào cũng chơi có mỗi game này.

_Lâu rồi không chơi không biết kinh nghiệm có bị hao mòn không nữa?-Nó tỏ vẻ lo lắng vì nó sợ lên nhảy mà không chuyên nghiệp thì quê chết nhất là với bọn hấn.

_Không sao đâu.Lên đi.Em nhảy là nhất mà.-Tuyết động viên.

Tụi nó chỉnh nhạc xong thì READY.Tụi nó nhảy cực pro không miss cái nào toàn perfect không mọi người nhìn bọn nó chơi mà ngưỡng mộ vô cùng.

-Một tiếng vỗ tay vang lên.

_Hay đấy không ngờ các cô nhảy hay như vậy.-Hấn vừa lên tiếng thì các cô gái trong khu giải trí đều quay lại và ngất ngây trước vẻ đẹp của nó.

_Mà bọn tôi đã nói là giả bộ không quen biết mà.-Nó bực mình.

_Ủa các cô nói là bọn tôi tỏ ra không quen biết chứ có nói là bọn tôi không được vỗ tay khen ngợi các cô đâu mà bộ các cô thấy quen biết bọn tôi là xấu hổ lắm à các cô có biết nhiều người mong được như vậy lắm không?-Hấn nói tỏ vẻ vô tội.

_Đúng đấy quen biết các anh đối với bọn tôi mà nói đó là một cực hình.-Tụi nó đồng thanh.

_Thôi về chị mất cả hứng.-Nó nói rồi bỏ đi.

_Nè hai cô đi đâu đó.-Hắn hét.

Tụi nó giả vờ như không biết.Nó không muốn nhìn mặt hắn lúc này vì nó biết nếu nhìn vào cặp mắt của hắn thì nó sẽ bối rối và nó sẽ không còn là chính nó nữa nó sẽ không còn là con bé lạnh lùng quậy phá nữa.

6. Chương 6: Anh Sẽ Là Chỗ Dựa Cho Em Ngốc À!

Chap 6:Anh sẽ là chỗ dựa cho em ngốc à!

1 tuần sau nó cứ tìm cách tránh mặt hắn.Tối thứ bảy

Tuyết và nó rẽ vào quán bar vì nó không muốn ở nhà nó sợ cái không gian lạnh lẽo và cô đơn trong nhà nó.Nó vào quán nốc từng li rượu vào miệng vì nó muốn quên đi nỗi buồn và cô đơn.

_Tuyết à....hức... cảm ơn chị...hức...đã ở bên em.... trong suốt thời gian..... qua nếu không có chị chắc....hức... em đã chết rồi.-Nó nói trong trạng thái say mềm và cười 1 cái thật tươi.

_Không có gì đâu chị cũng phải cảm ơn em đó vì em cũng ở bên chị trong thời gian mà chị đau khổ nhất nên em đừng bao giờ nói cảm ơn với chị nữa nha!-Tuyết cười.

Tụi nó ra khỏi quán bar leo lên taxi.

Tại nhà nó,

_Thưa cô chủ mời về.Cô lại say à-Ông quản gia chạy lại đỡ nó.

_Bỏ tôi ra....hức....cái gì ông bảo tôi say à....hức.....phải tôi....đang say.....đang rất say nữa là đằng.....khác.-Nó bực mình.

_Mày lại tính gây chuyện gì nữa đây con gái gì mà tối ngày say với xỉn cứ như là thằng con trai.-Ba nó quát.

_Ông ơi!Bình tĩnh!Con mệt rồi thì lên nghỉ đi.-Mẹ nó giục.

_Em cứ bình nó hỏi thử đời này có đứa con gái nào như nó không?Con người ta dịu dàng thùy mị còn nó suốt ngày cứ ăn nhậu quậy phá.-Ba nó tức giận.

_Ông nói đủ chưa phải tôi là đứa con như thế đó chỉ biết quậy phá thôi nhưng ông bà có tự hỏi lương tâm mình rằng ai đã biến tôi ra như thế này không?Ông bà có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?Ông bà có biết tôi cần gì muốn gì và nghĩ gì không?Hay ông bà chỉ biết lao đầu vào công việc.Tiền của ông bà có nhiều thật đấy nhưng tôi không cần bộ ông bà tưởng cứ hễ có tiền là tôi sẽ sung sướng sao.Ông bà lầm rồi.-Nó lấy hết can đảm nói ra không vấp một chỗ nào.Nhưng sao nó thấy đau quá.Nó thấy mắt mình cay xè nó muốn khóc nhưng không nó không thể khóc được.Không được tuyết đối không được khóc.

_Mày.....

Chát....

Ba nó tát nó làm nó ngã xuống đất.

_Ông ơi!-Mẹ nó khóc.

_.....-Nó không nói gì đứng lên lau máu ở khóe môi.

_Con lên lầu đi mai tỉnh táo rồi nói chuyện sau.-Mẹ nó chạy lại khi thấy ba nó nổi nóng.

_Tôi không thiết ở trong cái nhà này nữa.Tôi ghét căn nhà này.Tôi ghét sự cô đơn lạnh lẽo trong căn nhà này.Tôi ghét ông bà-Nó hét rồi vùng chạy ra khỏi nhà.Nó chạy ra khỏi nhà rẽ vào quán bar vì bây giờ nó chẳng biết phải đi đâu.

1h sáng.

Nó ra khỏi quán bar trong tình trạng say mềm. Trên đoạn đường vắng dưới ánh đèn đường nó bước đi từng bước chao đảo và nặng nề. Tim nó đang rất đau như có ai bóp vào vậy. Nó đã khóc rất nhiều tưởng rằng khóc thì sẽ quên khóc thì sẽ nhẹ nhõm hơn nhưng càng khóc thì quá khứ của nó lại trở về khiến nó càng đau thêm.

_Nè!Sao lại đi 1 mình vậy?Khuya rồi sao không ở nhà mà lại ra đường vậy?-Một giọng nói vang lên đằng sau nó nhưng nó không nghe thấy.

_Nè tôi gọi cô có nghe không hả?-Hắn nín lấy vai nó.

_Bỏ....ra....anh....là....ai....vậy?--Nó lè nhè.

_Cô say à.-Hắn thắc mắc.

_Ồ....là....anh....đó....hả....oan gia của....hức....tôi....đây mà....say anh bảo tôi.....say đúng tôi đang.....đang rất say đây.....thì sao?-Nó lấy tay vỗ vào mình.

_Nè cô say rồi nhà cô ở đâu để tôi đưa về.-Hắn lấy tay đỡ lấy nó vô tình hắn thấy mắt nó đỏ hoe và sưng húp.

_Cô đang khóc đấy à?-Hắn ngạc nhiên vì hắn tưởng nó là 1 đứa con gái mạnh mẽ sao lại có thể khóc đến nổi mắt đỏ hoe như vậy.

_Bỏ....tôi....ra.....anh đi đi....đừng....quan tâm....đến tôi-Nó gạt tay hắn ra.

_Ọe....ọe....ọe.-Nó đang nôn có lẽ nó đã uống quá nhiều.

_Có sao không?-Hắn lấy tay vỗ vỗ lên lưng nó.

Nó dường như tỉnh táo được 1 chút.

_Cô đang buồn à?Lên xe đi.

_Không anh đi đi tôi muốn đi dạo một chút tôi không muốn về nhà lúc này.

_Ai bảo tôi đưa cô về.Lên đi tôi đưa tới chỗ này.Nhanh không tôi dùng biện pháp mạnh.-Hắn quát.

Nó đành miễn cưỡng lên xe nó cũng chẳng muốn đòi co với hắn với lại nó muốn biết tên này đang định giở trò gì. Và thế là hắn bắt đầu phóng nó ngồi đằng sau im lặng.Gió trời khiến đôi vai nó lạnh buốt nhưng tim nó thì hình như đang ấm dần lên.Mặc dù nó với hắn ngồi cách 1 khoảng cách nhưng nó vẫn cảm thấy hơi ấm từ hắn.Nó ước gì nó có thể ngồi gần lại để hắn sưởi ấm ỉnh sưởi ấm trái tim lạnh giá của nó.

_Tôi rồi đó xuống đi.Nè cô bị gì thế?-Hắn quơ quơ tay trước mặt nó.

_Hả???Hả-Nó giật mình.

Nhưng điều làm nó giật mình hơn, trước mặt nó là 1 con sông bình lặng có đám lục bình trôi dạt.Không gian ở đây thật tĩnh lặng giống như con sông bên hông trường nó vậy nhưng ở đây đẹp hơn nhiều.

_Sao đẹp quá phải không?Ngồi xuống đây đi.-Hắn cười rồi kéo tay nó ngồi xuống đám cỏ non xanh mướt.

_Mỗi lúc buồn tôi hay ra đây cô là người đầu tiên tôi đưa tới đây đấy.

_Vậy à xem ra anh cũng là người lãng mạn đấy chứ?-Nó trêu hắn nhưng giọng vẫn lạnh tanh không 1 cảm xúc.

_Cô đang buồn à?-Hắn hỏi.

_Đâu có.-Nó nói dối.

_Mắt cô đỏ hoe lên như vậy mà bảo là không buồn.-Hắn dối.

_Tại tôi đang bị đau mắt đấy thôi.-Nó chối nhưng hắn biết là nó đang gạt hắn nó tưởng hắn là trẻ con hay sao mà có thể nói vậy nhưng thôi hắn cũng không muốn hỏi.

_Tại sao mình lại quan tâm tới nhóc này làm gì rồi còn đưa nó tới đây nữa. Tại sao mình lại làm cái trò ngu ngốc như vậy? Chẳng lẽ mình thích nhóc. Không mình không thể nào thích 1 con nhóc quậy phá chuyên gia chọc phá người khác như vậy được.-Hắn đang đấu tranh tư tưởng với trái tim mình.

_Tại sao hắn lại đưa mình tới đây mà tại sao mình lại theo hắn tới đây chứ

.Như lúc này đây mình với hắn đang ngồi cách nhau 1 khoảng cách rất xa nhưng mình vẫn cảm thấy bình yên và được che chở. Tại sao??? Tại sao???-Nó cũng có hàng chục câu hỏi trong đầu nhưng chẳng thể có câu trả lời.

Nó và hắn chẳng ai nói với ai câu nào. Một không khí bao trùm tụi nó. Nó cứ nhìn ra con sông trong mắt chứa 1 nỗi buồn còn hắn thì lâu lâu quay sang nhìn lên nó hắn cũng biết là nó đang buồn nhưng nó không thể chia sẻ được với ai trừ.....Tuyết. Cái tên của Tuyết lóe lên trong đầu hắn vì từ trước giờ nó chỉ thân thiết với mỗi mình Tuyết nên có thể Tuyết sẽ biết bí mật của nó.

_Này có nghe tôi nói gì không hả?-Nó nhìn hắn bằng cặp mắt ngẩn ngơ.

_Gi.....cô kêu tôi à?-Hắn giật mình.

_Mình về thôi trễ rồi.-Nó đứng lên.

_Vui rồi à.-Hắn cười.

_Tôi có buồn lúc nào đâu mà vui.

_Anh chở tôi đi đâu thế sao cứ lòng vòng mấy cái chỗ này hoài vậy.-Nó gắt.

_Tôi có biết nhà cô ở đâu đâu mà đưa về.-Hắn nổi nóng.

_Ờ thì sao anh không hỏi anh chở tôi đến địa chỉ này.....-Nó bối rối.

Xe dừng trước cửa nhà Tuyết vì nó chẳng muốn về nhà nó biết chắc về thì thể nào cũng có chiến tranh.

_Thôi anh về đi lát sẽ có người mở cửa cho tôi ở hôm nay tôi.....tôicảm ơn anh.-Nó bối rối nhưng vẫn giữ được trạng thái lạnh lùng.

_Cái gì chắc hôm nay có bão quá?-Hắn trêu chọc.

_Anh muốn chết hả?-Nó đánh vào vai hắn 1 cái.

_Đau cô dữ quá đi thôi tôi về đây.G9-Hắn xoa xoa cái vai.

_G9.-Nó quay lưng đi vào nhà.

Tại phòng Tuyết.

Nó thả mình xuống chiếc giường.

_Có chuyện gì mà lại tới đây vào giờ này?-Tuyết nhìn nó thắc mắc.

_Tại nhớ chị quá.-Nó cười.

_Thôi đừng giấu chị nữa.-Tuyết nghiêm nghị vì chỉ khi buồn không muốn ở nhà thì nó đều qua đây.

_Để mai nói em mệt rồi.-Nó xua xua tay rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, nó bước xuống nhà thì thấy hắn đang ngồi trên ghế sofa.

_Sao anh lại ở đây?-Nó bực mình.

_Anh ta qua đây chở em đi hóng gió đó. Anh ta kể hết cho chị nghe chuyện tối qua.-Tuyết lên tiếng.

_Đồ nhiều chuyện.-Nó lẩm bẩm.

_Sáng nay tôi và chị Tuyết có lịch trình rồi. Xin lỗi nhé!-Nó quay sang nháy mắt với Tuyết.

Nhưng Tuyết muốn nó tiếp xúc với mọi người xung quanh để nó có thể quên đi nỗi đau của mình.

_Đâu có đâu em cứ đi với Minh Quân đi. Hôm nay chị mệt. Thôi lên chuẩn bị đi.-Tuyết đẩy nó lên phòng.

_Chị.....-Nó năn nỉ.

10 phút sau nó phụng phịu bước xuống lầu rồi lên xe.

_Bây giờ đi ăn cái gì trước nha-Hắn đề nghị.

_Tùy anh.

Nó và hắn đang ngồi ăn không khí thật im lặng chịu không nổi hắn lên tiếng.

_Ăn xong cô muốn đi đâu?

_Tùy anh.

_Đừng nói với tôi bằng cái giọng đó.Trả lời nhanh.-Hắn tức giận.

_Đi Đầm Sen đi.-Nó ngẫm nghĩ rồi trả lời.

_Cái gì?-Hắn đứng dậy hét làm cho cả cái nhà hàng quay lại nhìn nó và hắn.

_Anh làm sao vậy?

_Cô có bị thần kinh không?Đầm Sen là chỗ cho con nít đâu phải dành cho tôi và cô.-Hắn ngồi xuống.

_Ừa ngoài cửa Đầm Sen có ghi là dành riêng cho con nít không?Có đi không một quá.Tôi cũng chưa đi Đầm Sen lần nào hết nghe nói ở trong đó có nhiều trò chơi lắm.

_Đầm Sen mà chưa đi lần nào.Vậy chứ từ nhỏ tới giờ cô hay đi đâu?

_Tôi hả????????????Đi bar với lại đi đánh nhau.-Nó thản nhiên trả lời.

_Cô thật kì lạ.-Hắn bắt lực.

Ăn xong nó và hắn đi vào Đầm Sen chơi hết trò này tới trò khác nào là xe điện đung,tàu lượn siêu tốc,.....Đi tới đâu mọi người cũng nhìn tụi nó bằng cặp mắt ghen tị và ngưỡng mộ.Tới khi đã thấm mệt nó và hắn ngồi xuống ghế đá nghỉ mệt.

_Quả là lời đồn không sai vô đây vui thiệt.-Nó hít 1 cái thật sâu.

_Vui mà có thấy cô cười cái nào đâu vậy mà nói vui.

_Bộ vui là phải cười à.-Nó lạnh lùng.

_Ừ bộ cô không thích cười à từ khi quen cô tôi chưa bao giờ thấy cô cười hết.-Hắn thắc mắc.

_Tôi không thích cười.-Nó thú nhận.

_Tại sao?

_Tôi thấy cuộc sống chả có gì đáng để cười.Thôi mình đi tiếp đi vô nhà băng nha.-Nó đứng lên vì nó không muốn hắn hỏi thêm nó chẳng muốn kể cho ai nghe về quá khứ đau buồn của mình.

Hắn cụt hứng và chạy theo nó.Vào nhà băng nó chạy khắp nơi để xem những khối băng với những hình thù khác nhau.Nó áp má mình vào khối băng và thấy lạnh buốt.

_Không biết tim mình có lạnh như vậy không?-Nó tự hỏi.

_Đứng vào đó đi tôi chụp hình cho.

_Thôi tôi không thích chụp hình đâu.-Nó từ chối.

_Trời chụp hình mà không thích con gái gì mà lạ lùng.

_Tôi vậy đó.-Nó bỏ đi.

Hắn chở nó về nhà Tuyết.Hai đứa tạm biệt nhau.

_Sao đi chơi vui không?-Tuyết cười.

_Vui chị hôm nay anh ta đưa em đi Đầm Sen đẹp hết biết.-Nó cười.

_Sướng vậy ta.-Tuyết tỏ vẻ ghen tị.

_Chị thấy anh ta có vẻ quan tâm tới em đó.

_Không có đâu chị.-Nó chối.

_Chị nói thật đó nếu được em kết bạn với anh ta đi sẽ vui lắm đấy.-Tuyết khuyên nhủ.

_Em chỉ thân với mỗi mình chị thôi.

_Em phải tự tìm ình thêm nhiều bạn mới thì mới có thể quên đi nỗi buồn được chứ.Nghe lời chị đi ngốc à.-Tuyết cốc vào đầu nó.

_Đau chị.-Nó xoa xoa cái đầu.

Tối hôm đó tại nhà hần.

Hần đang ngồi xem những tấm hình mà hần đã chụp lên lúc sáng.Hần thấy nó cực xinh nhưng sâu thẳm trong mắt nó vẫn có một nỗi buồn.Hần nhắc máy gọi cho Tuyết.

_Alo! Tuyết hả?

_Phải tôi đây.Anh gọi có chuyện gì?

_Thế giờ cô có rồi không?Tôi muốn gặp cô có chút chuyện.

_Được hẹn anh tại quán cafe Cherry.

*

7h tối tại quán cafe Cherry.

_Chào!-Tuyết lạnh lùng kéo ghế ngồi xuống.

Trong quán ai cũng nhìn hần và Tuyết rồi bàn tán xôn xao.

_Chị dùng gì?-Nhỏ phục vụ cười.

_Cho 1 nước cam.

_Hôm nay tôi muốn gặp cô để....

_Nói về chuyện của Băng chứ gì?-Tuyết cắt ngang lời hần.

_Sao cô biết?-Hần ngạc nhiên.

_Thì giữa tôi và anh có gì để nói ngoài chuyện của Băng.-Tuyết nhếch mép.

_Ồ....-Hần gãi đầu.

_Nước cam của chị đây.Chúc chị ngon miệng.-Nhỏ phục vụ đặt ly nước cam xuống rồi bỏ đi.

_Chắc anh thắc mắc về chuyện hôm bữa lắm phải không?

_Đúng tôi thấy rõ ràng là mắt của Băng đỏ hoe vì khóc nhưng cô ấy lại bảo là không?-Hần mừng như bắt được vàng.

_Băng nó là người như vậy đấy nó chưa bao giờ để người khác thấy mình khóc ngay cả tôi cũng tôi cũng chưa bao giờ được thấy.Nó chưa bao giờ để ai hiểu nó là người như thế nào lúc nào cũng tạo khoảng cách với mọi người mà sao anh lại quan tâm tới Băng như vậy?Tôi nhớ anh cũng đâu ưa gì bọn tôi khi thấy anh tới đưa Băng đi chơi thực sự tôi cũng rất ngạc nhiên có ý đồ gì không?-Tuyết nhăn mặt.

_Không thực tình tôi cũng không biết tại sao tôi lại làm như vậy?Lúc nào gặp các cô tôi cảm thấy mình không còn là mình nữa.Chứ tôi ghét các cô kinh khủng.-Hần nói mặt tỏ vẻ giận lắm.

_Làm gì mà thù dai quá vậy bọn tôi là vậy đó không ai ưa nổi.Mà anh biết tại sao anh lại quan tâm tới Băng nhiều như vậy không chính là anh đang thích Băng đấy-Tuyết cười lớn.

Hắn không nói gì ý như tỏ vẻ đồng tình với Tuyết. Hắn cũng công nhận dạo này hắn luôn quan tâm tới nó khi không gặp nó thì hắn nhớ rất nhớ nó.

_Mà theo cảm nhận của tôi thì tôi thấy quá khứ của Băng không mấy gì tốt đẹp cho lắm.-Hắn lo lắng.

_Anh là thánh hay sao mà đoán đúng quá vậy. Đúng rồi Băng đã có 1 quá khứ rất tồi tệ. Bla.....bla.....bla.....-Tuyết kể 1 lèo chuyện của nó cho hắn nghe.

_Băng à! Em đã có 1 quá khứ như vậy sao? Sao em không chịu nói cho anh biết sao em không chịu mở lòng ra sao em cứ giữ cái nỗi đau đó trong lòng để rồi chính mình phải tự đau khổ 1 mình. Sao em ngốc thế từ nay anh sẽ không để em phải chịu đau khổ 1 mình nữa đâu. Anh sẽ là chỗ dựa cho em ngốc à.-Hắn ngồi trầm tư suy nghĩ.

_Băng à chị xin lỗi vì đã không giúp em giữ bí mật này tới cùng nhưng chị muốn em mở lòng ra với mọi người chị muốn em có thêm nhiều người bạn mới. Tha lỗi cho chị nhé.-Tuyết nghĩ rồi cười thầm trong bụng.

Cả hai ngồi suy nghĩ không ai nói với ai câu nào.

_Thôi cũng muộn rồi tôi về đây.-Tuyết lên tiếng làm hắn giật mình.

_Ừm

_Em gái tôi nhờ cả vào anh đừng có mà bắt nạt nó không thì không yên với tôi đâu.-Tuyết đe dọa hắn xong bỏ đi.

Tối hôm đó tại nhà nó,

Nó cứ lăn qua lăn lại trên giường nó không tài nào ngủ được mặc dù nó đang rất buồn ngủ. Cứ nhắm mắt lại là cái mặt đáng ghét của hắn lại hiện ra.

_Trời ơi! Cái tên oan gia chết tiệt này có để cho tôi yên không hả?-Nó hét.

Tiếng điện thoại reo. Là hắn.

_Đúng là oan gia nhắc là tới liền.-Nó lẩm bẩm.

_Cái gì? Giờ này không ngủ mà còn gọi phá là sao?-Nó hét.

_Làm cái gì mà la lớn thế.-Hắn nhỏ nhẹ.

_Gru.....

_Chỉ định gọi chúc mừng ngủ ngon thôi mà làm gì căng giữ vậy.-Hắn cười lớn.

_Ai là mừng hả? Đồ oan gia chết tiệt.-Nó gập máy.

_Dữ quá đi.-Hắn nghĩ thầm.

Chuông điện thoại lại reo.

_Cái thằng cha này.

_Đi ngủ đi con đi bộ rảnh lắm hả.....-Tiếng hét của nó bị cắt ngang.

_Chị mà làm gì em la dữ vậy?

Nó hết hồn nhìn lên điện thoại "Trời là chị Tuyết mà" nó cóc lên đầu mình 1 cái.

_Xin lỗi tại cái thằng cha oan gia chết bầm gọi điện phá.-Nó cười.

_Wow em tui có bạn mới rồi không biết còn nhớ tới pà chị này không nữa.-Tuyết meo mào.

_Bạn gì với ông oan gia thì có.

_Chị thấy Minh Quân quan tâm tới em lắm đó.

_Thôi cho em xin không thêm đâu.

_Mà chị hỏi thật nha em ghét Quân vậy sao đi chơi với anh ta em lại vui vậy.

_Ừ thì....tại....em....chưa bao giờ đi Đầm Sen nên thấy vui.-Nó lấp bắp.

_Vậy đi với anh ta em có cảm giác gì?

_Cảm giác hả?Đi với anh ta em có cảm giác mình được che chở em cảm thấy ấm áp và bình yên lắm.-Nó đành thú nhận vì nó không muốn giấu Tuyết chuyện gì.

_Có lẽ em đã dần thích anh ta rồi đó đi bên anh ta em không có cảm giác ghét mà chỉ có mấy cảm giác đó thôi thì chứng tỏ em đang dần thích anh ta rồi.

_Không chị đừng có nói vậy.Em làm gì mà thích anh ta chứ.-Nó cãi.

_Em là người trong cuộc em không hiểu đâu.Thôi ngủ đi mai đi học.-Tuyết gập máy.

Nó gập máy rồi buồn thiu nằm xuống.

_Mình thích anh ta sao.Không thể như thế được.Nhưng khi quen biết anh ta mình có cảm giác lạ lắm.Không lẽ mình thích anh ta thật.Không thể thôi ngủ đi không nghĩ vớ vẩn nữa.-Nó thiu thiu rồi ngủ mất.

Sáng hôm sau tại trường nó,bây giờ thì đám học sinh không còn đeo bám tụi nó nữa nên tụi nó cảm thấy thoải mái hơn.Hôm nay trường nó lạ lắm sân khấu được trang hoàng rất đẹp rồi còn có nhiều quan khách đến dự nữa.

_Hôm nay có chuyện gì vậy chị?-Nó thắc mắc.

_Chị không biết mà theo trong lịch của trường

g thì hôm nay đâu có lễ gì đâu.

Tụi nó đang thắc mắc thì 1 đám nhà báo chạy đến hỏi tùm lum.

_Xin lỗi hai cô có phải là Hải Băng và Minh Tuyết không ạ?-Nhà báo 1.

_Hai cô có phải là người vạch trần bộ mặt của cô giáo Thủy không ạ?-Nhà báo 2.

_Xin 2 cô cho biết tại sao hai cô lại có đoạn video giao dịch của cô Thủy ạ-Nhà báo 3.

Bla....bla....bla...

Đám nhà báo làm tụi nó tức muốn điên lên.

_Các người có thôi đi không là hét om sòm đúng là lũ nhà báo nhiều chuyện.-Nó hét.

_Bọn tôi nhắc lại chuyện bọn tôi làm là vì trường là vì trường chứ không phải để phô trương hiểu chưa nếu các người muốn tiếp tục sống ở cái đất này thì xéo ngay.-Bọn nó đồng thanh.

Bọn nhà báo gật gật rồi cụp đầu chuẩn mắt.

_Alo anh đến ngay trường tôi dọn sạch cái sân khấu nghe chưa?-Nó gọi điện thoại cho vệ sĩ.

_Thầy không cần phải phô trương lên như thế đâu lần này bọn tôi bỏ qua còn để lần sau nữa thì đừng trách tại sao bọn tôi không nói trước.-Tụi nó sạt cho ông HT 1 trận rồi tức giận bỏ về lớp.

Tụi nó vừa tới cửa lớp thì có 1 đám nữ sinh chặn đầu.

_Hai hotgirl của chúng ta đây sao nghe đâu 2 cưng đánh nhau có tiếng ở thành phố này phải không?-.Hai nhỏ đầu đàn cười khẩy.

_Muốn gì đây Nguyễn Thị Đẹt(tụi nó nói vậy tại vì hai nhỏ đó lùn hơn tụi nó 1 cái đầu)-Tụi nó lạnh lùng.(Bây giờ mình tạm gọi hai nhỏ đó là Đẹt 1 và Đẹt 2 nha)

Hai nhỏ đó như hiểu được ý của tụi nó(cũng thông minh đấy)nên giận tím cả mặt.

_Lát nữa giờ giải lao bọn tao vs bọn mày sẽ đấu 1 trận nếu đứa nào thua phải làm nô lệ cho đứa kia 1 tháng và nếu bọn mày thua thì bọn mày phải đứng trước toàn trường nói là nhường Danh hiệu Hotgirl No1 và No2 cho bọn tao sao đồng ý không?-.Đẹt 1 vênh mặt chỉ vào mặt tụi nó như thể là nắm chắc phần thắng trong tay.

_Ok.-Tụi nó đẩy nhỏ đó ra rồi về chỗ.

Giờ giải lao,tụi nó vừa bước xuống sân thì thấy 1 đám học sinh đã đứng trước sân khấu.

_Hai nhỏ này công nhận phô trương thật.-Tụi nó nghĩ.

Tụi nó đang đi tự nhiên có hai bàn tay nắm lấy tay tụi nó kéo lại(chắc các bạn biết là ai rồi chứ gì).

_Nè hai cô định đấu với hai nhỏ đó thật à!-Bọn hấn tỏ vẻ lo lắng.

_Thì sao?-Tụi nó thần nhiên trả lời.

_Hai nhỏ đó từng đánh chết nhiều người lắm đó các cô không sợ à?-Hấn nhăn mặt.

_Có gì đâu các anh cứ chờ xem ai sẽ thắng nhé.-Tụi nó nháy mắt rồi bỏ đi để lại hai thằng với vẻ mặt lo lắng.

_Alo thử máy 123 tốt tốt xin chào các bạn học sinh hôm nay trường chúng ta sẽ có 1 trận giao đấu giữa 2 hotgirl của chúng ta và 2 học sinh lớp 12 của trường chúng ta.Hình thức thi đấu là thành viên trong đội sẽ thay phiên nhau ra thi đấu nếu đội nào thắng hết 2 trận thì sẽ chiến thắng còn nếu huê thì hai đội sẽ cùng nhau đánh thêm 1 trận nữa.-Ông MC cười.

_Em đấu trước hay chị?-Tuyết hỏi.

_Chị đi.

_Ừ.

_Nào bây giờ mời thành viên đầu tiên bước lên võ đài.

Tuyết bước lên đám học sinh vỗ tay um sùm còn nó ngồi dưới thì ngồi nhìn nhỏ Đẹt 1 bằng cặp mắt sắc đá.

_Mày cứ chờ xem rồi mày sẽ quý dưới chân tao mà xin tha.-Nó cười khẩy.

_Bây giờ trận đấu....bắt đầu.

Đẹt 2 vừa định giáng cho Tuyết 1 cú thì đã bị Tuyết nắm chặt cổ tay bẻ 1 cái và thưởng cho nhỏ 1 cái đập văng ra xa.Đẹt 2 chưa kịp đứng dậy thì Tuyết đã cho nhỏ thêm vài cái đập rồi vài cú đâm thấu xương.Tuyết nắm áo nhỏ kéo nhỏ đứng dậy.

_Xin lỗi em yêu nha.-Tuyết thì thầm vào tai nhỏ rồi dùng cùi chỏ đánh lên vai nhỏ đó vài cái làm Đẹt 2 ngã xuống.

_Tôi.....thua-Đẹt 2 gơ tay lên.

_Về luyện lại võ đi nha đánh gì chẳng đánh trả được cái nào mà đòi đấu với ai.-Tuyết nắm tóc Đẹt 2.

_Tỉ số bây giờ là 1:0 nghiêng về đội của các hotgirl của chúng ta.Bây giờ là trận đấu quyết định mời thành viên còn lại bước lên võ đài.Mặt nó giờ lạnh như tiền.

_Trận đấu....bắt đầu.

-Tiếng vỗ tay của đám học sinh.

_Cổ lên cổ lên.

Trận đấu vừa bắt đầu thì Đẹt 1 đã gơ chân định đạp cho nó 1 cái nhưng không may nó né được rồi đập lại cho nhỏ 1 cái.

_Nhanh quá đi cô em-Nó cười khẩy.

Đẹt 1 bật dậy chưa kịp ra đòn thì bị nó đâm cho 1 phát đến nỗi chảy cả máu mồm.Đẹt 1 lau máu rồi đâm trả 1 phát đau điếng rồi đập nó 1 phát khiến nó ngã nhào.Nó đứng dậy lau máu lúc nó không để ý Đẹt 1 rút ra 1 con dao Thái Lan định đâm nó nhưng chưa kịp thì nó đã giựt lấy con dao rồi rạch lên mặt nhỏ mấy nhát rồi đập lên người nhỏ.Đẹt 1 bây giờ nhìn y như 1 cái đui giê quần áo lấm lem rách nát.

_1,2,3,4,5,6,7,8,9,10.-Ông Mc đếm.

_Tôi xin tuyên bố phần thắng nghiêng về các hotgirl của chúng ta.

_Định chơi tao à đâu có dễ nhớ lần sau đừng có làm vậy không thì không nhẹ như hôm nay đâu còn về việc nô lệ gì đó bọn tao không cần.Trả ày nè-Nó quăng con dao cho Đẹt 1 rồi bỏ đi.

Đám học sinh nhìn tụi nó bằng cặp mắt sợ hãi còn bọn hấn thì thở phào nhẹ nhõm vì này giờ bọn hấn cứ như là đang ngồi trên đồng lửa.

_Đi ăn mừng đi.-Anh Khoa hớn hở.

_Thôi đẹp.-Nó xua xua tay rồi bỏ đi không phải là nó không muốn đi nhưng mà nó không muốn lời nói của Tuyết sẽ thành sự thật.Sự thật là nó sẽ thích hấn.

_Anh đừng buồn nha tối nay các anh cứ qua nhà tôi chúng ta sẽ mở tiệc ở đó.-Tuyết an ủi hấn.

_Ừ.-Hấn gượng cười.

_Sao em không chịu đi chơi người ta có lòng mà?-Tuyết hỏi.

_Em muốn tránh mặt anh ta vì em sợ em sẽ thích anh ta.-Nó chán nản.

_Có sao đâu em hãy mở lòng ra đi hãy để Minh Quân giúp em quên đi nỗi buồn.-Tuyết động viên.

_....-Nó im lặng.

_Chieu nay qua nhà chị chơi nha ba chị đi làm chị ở nhà có một mình chán quá.-Tuyết giả vờ.

_Ừ.

Tối hôm đó tại nhà Tuyết,bọn hấn đã đến rất sớm còn nó thì mãi đến 8h mới tới.

_Sao em đến trễ thế?Bọn chị đợi mãi.-Tuyết làm vẻ dỗi.

_Em xin lỗi chiều nay em hơi mệt.-Nó uể oải.

_Sao 2 anh ở đây?-Nó bối rối khi thấy hấn nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

_Tuyết mời-Bọn hấn thản nhiên.

_Thôi nhập tiệc đi.Chị đói quá.-Tuyết xoa xoa cái bụng.

Hấn ngồi đối diện nó lúc ăn hấn cứ nhìn chằm chằm vào mặt nó làm nó cảm thấy không tự nhiên cho lắm.

_Sao anh ta cứ nhìn mình hoài vậy mình sợ ánh mắt của anh ta cứ như là đang đọc ý nghĩ của người khác vậy?-Nó quay sang chỗ khác để tránh ánh mắt của hấn.

_Xem phim ma nha-Tuyết đề nghị.

_Xem phim ma thì phải ngồi gần mới thích.-Anh Khoa cười đều.

_Chí phải,chí phải.-Tuyết đồng tình.

Thế là 4 đứa ngồi gom lại trong 1 cái ghế sofa nó và Tuyết ngồi ở trong còn bọn hấn ngồi bên ngoài.Nó chẳng thích gì nhưng Tuyết cứ ép mãi.

_Không sao cứ xem anh ta là cái gối ôm là được rồi.-Nó tự an ủi mình rồi ngồi thản nhiên xem phim còn hấn thì cứ nhìn nó rồi mỉm cười.

Nó mãi mê xem phim đến nỗi tưởng người ngồi kế bên nó là Tuyết đến đoạn gây cấn nó nhắm mắt rồi nắm chặt lấy cánh tay hấn làm hấn cũng ngạc nhiên.Nó cứ giữ chặt tay hấn không chịu buông ra.

_Chị ơi phim này gây cấn thật chị đào đâu ra vậy?-Nó quay sang hấn vì nó tưởng hấn là Tuyết mà.

_Hả?????????Sao lại là anh?????-Nó hét rồi lấy tay ra khỏi cánh tay hấn.

_Thì này giờ Minh Quân ngồi bên cạnh em mà.-Tuyết ngẩn ngơ.

_Vây.....à?-Nó cúi mặt.

_Hả????Mà anh buông tôi ra đi mà chuyện hôm qua cho tôi.....xin.....lỗi.-Nó cúi mặt.

_Hả????Trời em nói cái gì nói lại anh nghe đi.-Hắn giả điếc.

_Tôi....tôi....không nghe thì thôi về kiểm tra tai lại đi.-Nó hét.

_Suyt em nói nhỏ dùm cái đi không nói lại thì thôi làm gì mà hét dữ vậy.-Hắn bịt miệng nó lại.

_Vậy mới vừa với anh.-Nó gỡ tay hắn ra.

_Ngày anh có chuyện muốn nói với em.-Hắn gãi đầu.

_Chuyện gì?-Nó chăm chú nhìn vào điện thoại.

_Anh.....anh.....anh.....-Hắn lắp bắp.

_Anh sao?

_Anh.....anh.....-Tập 2

_Làm gì mà anh hoài thế có gì nói mau.-Nó ra lệnh.

_À ý anh muốn nói là chuyện hôm qua anh không để bụng nên em đừng buồn về chuyện đó nha.-Hắn gượng cười.

_Vậy à?

_Thôi anh có việc anh đi trước nha.-Hắn đứng lên rồi bỏ đi nó không muốn nó nhìn thấy gương mặt của hắn lúc này.

_Tức quá có nhiều đó mà không nói được.-Hắn cốc vào đầu mình.

_Hôm nay tên này làm sao thế nhỉ?Mờ ám thật.-Nó nghi ngờ rồi cũng bỏ đi về lớp.

Trong 1 lùm cây có 1 người đã nhìn thấy hết và đã lên 1 kế hoạch để trả thù.

7. Chương 7: Trả Thù

Chap 7: Trả thù.

Tối hôm đó nó và Tuyết hẹn nhau đi chơi.Tuyết vừa chuẩn bị đi thì.....

_Cô chủ ơi!Ông chủ bị làm sao ấy?-Ông quản gia hốt hoảng.

_Bị làm sao?-Tuyết chạy vô phòng thì thấy ba mình đang ngất xỉu trên sàn nhà có lẽ chứng đau tim của ông ấy lại tái phát.

_Gọi xe cấp cứu.-Tuyết hét.

_Ba ơi ba đừng bỏ con nha!Tuyết khóc.

_Có chuyện gì với bác trai vậy?-Anh Khoa chạy lại đỡ Tuyết.

Tại bệnh viện,

_Ba ơi ba.....

_Mời người nhà bệnh nhân ngồi đợi ở bên ngoài cho chúng tôi làm việc.-Bà y tá đóng cánh cửa lại.

_Ba ơi...-Tuyết ngồi bệt xuống sàn nhà.

_Bác trai sẽ không sao đâu.Tụi mình lại ghé ngồi đi.-Anh Khoa dìu Tuyết lại ghé ngồi.

Vì quá mệt nên Tuyết đã ngủ thiếp đi không nhớ rằng mình đang có hẹn với nó.

1 tiếng sau cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở ra. Tuyết thức dậy.

_Bác sĩ ba con/bác ấy có sao không ạ?

_Không sao chỉ là do chứng đau tim tái phát may là đưa vào kịp thời chúng tôi đã chuyển bệnh nhân sang phòng bệnh rồi nằm khoảng 2 tiếng là có thể về nhà.

_Dạ cảm ơn bác sĩ.

Tuyết như trút được gánh nặng.

Tại quán bar,

_Sao chị Tuyết lâu tới thế thường ngày chị ấy đúng hẹn lắm mà điện thoại cũng không bắt hay là có chuyện gì.-Nó sốt ruột đi ta khỏi quán bar nhưng nó không biết có 1 người đang đi theo nó.

Bên ngoài quán nó sốt ruột vì gọi điện này giờ mà taxi chưa chịu đến.

_Chết tiệt.Biết vậy hồi nãy đem xe theo rồi.-Nó tức bầm máy gọi cho taxi lần nữa.

Đang lúc nói chuyện thì.....

Bụp.....chiếc điện thoại rơi xuống còn nó thì ngã khụy mất thì tối sầm lại không còn thấy gì nữa.

Sau khi đưa ba về nhà Tuyết cũng đi ngủ luôn không phải là Tuyết cố tình không nhớ nhưng vì lo cho ba quá nên Tuyết không còn tâm trí nào để nhớ với lại Tuyết cũng đã quá mệt.

Sáng hôm sau Tuyết tới trường với khuôn mặt bơ phờ.

_Ba cô không sao chứ?-Bọn hần lo lắng.

_Cảm ơn các anh ba tôi đã khỏe lại nhiều rồi.-Tuyết gượng cười.

_Ủa Bằng không đi học à?-Hần ngạc nhiên.

Bây giờ Tuyết mới nhớ lại cuộc hẹn tối qua.

_Hèn chi sáng nay không thấy Bằng qua nhà đi học cùng chắc nó giận mình lắm.Mà mình cũng thiệt tình.-Tuyết cốc vào đầu mình 1 cái.

_Chắc nó vô lớp rồi thôi tôi đi nha.-Tuyết muốn đến lớp nhanh để giải thích với nó chuyện tối qua nhưng khi vào lớp Tuyết chẳng thấy nó đâu chỉ thấy có 1 tờ giấy trên bàn.

“Chắc mày đang rất nôn nóng không biết tại sao em mày lại không có mặt trong lớp ngày hôm nay chứ gì.Nó đang nằm trong tay bọn tao nếu muốn em mày được thả về thì hãy lên phòng hiệu trưởng xin nhường danh hiệu Hotgirl No1 và No2 cho bọn tao không được nói với ai về chuyện này nếu không thì tao sẽ không đảm bảo về tính mạng của em mày đâu.”-Tuyết hốt hoảng bấm máy hẹn bọn hần ra dòng sông bên hông trường.

_Có chuyện gì vậy Tuyết?-Bọn hần lo lắng vì không biết sao Tuyết lại hẹn gấp bọn hần như thế này.

_Đọc đi-Tuyết đưa cho bọn hần tờ giấy.

_Đứa nào dám làm chuyện này?-Hần tức giận.

_Mày yên xem nào để tao gọi điện cho Bằng thử xem-Anh Khoa lấy máy gọi vô số của nó.

Tút.....tút....tút.....

_Không bắt máy.

_Mẹ kiếp tao mà bắt được tao giết hết.

_Anh bình tĩnh đi tôi biết là ai rồi bây giờ chúng ta đến quán bar tối hôm qua Bằng đã đến đi.-Tuyết an ủi hần.

Ba đưa phóng xe đến quán bar.

_Các anh lại hỏi ông bảo vệ xem có vụ bắt cóc nào tối qua không?

Bọn hắn đi hỏi hết tất cả những chỗ chung quanh đó nhưng không ai biết vì tối hôm qua đèn đường bị hư nên đường xá rất tối.

_Không ai biết cả.-Bọn hắn thất vọng.

_Bây giờ chỉ có 1 thứ mới có thể biết là Băng đang ở đâu thôi.

_Thứ gì?-Bọn hắn gặng hỏi.

Chợt Tuyết thấy 1 thứ gì đó quen quen dưới chân mình.

_Đây rồi đây rồi.-Tuyết mừng hóm.

_Cái gì vậy?

_Đây là cái móc khóa điện thoại của Băng đó.

_Có gì đâu chỉ là móc khóa thôi mà nhưng sao cô chắc đó là của Băng.-Hắn nghi ngờ.

_Nhìn là biết liền vì đây là móc khóa bọn tôi đặt mà đằng sau còn khắc tên nữa này nhưng đây không phải là loại móc khóa thường đâu nó là loại camera mini đó ngoài ra nó còn có thể xác định được là Băng đang ở đâu nữa đó.

_Vậy à?Tốt quá

_Bây giờ chúng ta về nhà cái đã.

Ba đứa nó kéo nhau về nhà Tuyết.

*

Tại 1 ngôi biệt thự hoang vắng.

_Ừm.....ừm.-Nó vùng vẫy.

_Tĩnh rồi hả cô em?Đừng vùng vẫy nữa anh cột chặt lắm không thoát được đâu.-1 thằng đầu gấu đưa tay vuốt ve nó.

_Bỏ ra thằng kia.-Nó hét và ném cho thẳng đó 1 ánh nhìn sắc đá.

_Dữ quá à.-Thằng đó cười khẩy.

_Nhỏ đó tĩnh rồi chị hai.-1 thằng chạy ra ngoài.

1 con nhỏ trang điểm lòe loẹt mặc cái váy thiếu vải đi vô.

_Ra là mày hả?-Nó cười khẩy.

Nhỏ Hiền hơi hoảng khi bị nó nhận ra.

_Tao đó rồi sao.Mày ngon lắm dám cướp danh hiệu hotgirl của tao rồi con cướp cả Minh Quân của tao nữa.Hôm nay mày sẽ phải chết.Dem xăng ra chuẩn bị thiêu nhỏ này-Nhỏ Hiền nâng cằm nó lên.

_Mà chính mắt mày thấy tao cướp của mày à tao đã thương tình tha cho 2 lần vậy mà còn không biết điều để xem hôm nay mày chết hay tao nha.-Nó đập cho nhỏ Hiền 1 đập rồi nhanh như chớp lấy con dao trong người cắt đứt sợi dây thừng.Bất ngờ quá bọn đàn em của Hiền chưa kịp trở tay thì đã bị nó cho đo ván rồi còn thưởng ổi thằng 1 nhất đêm còn nhỏ Hiền cũng bị nó đâm mấy nhát vào người.

_Mày nhớ Diêm Vương lắm hả nên không biết cách nào để gặp hay là để tao giúp mày nha.-Nó cười đều.

_Tao sẽ tiễn mày với mấy thằng này về châu Diêm Vương.-Nó đứng dậy tưới xăng lên khắp ngôi biệt thự và ném cây hột quet vào ngôi nhà và thế là ngôi biệt thự đang cháy bùng bùng lên.

8. Chương 8: Tình Yêu Bắt Đầu

Chap 8: Tình yêu bắt đầu.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ nó bắt đầu tìm đường ra khỏi khu rừng.

_Chết tiệt cái điện thoại rớt bà nó rồi làm sao mò đường ra đây.

Nó cứ đi cứ đi mà chẳng biết nó đang đi đâu trời càng lúc càng tối sương xuống khiến người nó lạnh buốt. Bụng của nó thì đói meo vì bọn bắt cóc có cho nó ăn cái gì đâu. Chân của nó bây giờ nặng trĩu không còn bước đi được nữa. Thế là phịch.....nó ngã xuống.

Tại nhà Tuyết

_Thấy rồi Băng đang bị nhốt tại 1 căn biệt thự hoang ở Vũng Tàu. Đi thôi để tôi gọi điện ấy thằng vệ sĩ tới tìm cho nhanh còn hai anh ra chuẩn bị xe.-Tuyết bấm điện thoại.

Thế là trên 3 chiếc moto 3 đứa nó phóng theo sau còn có 1 đám vệ sĩ.

_Đây rồi vì ngôi biệt thự nằm khá sâu cho nên bây giờ chia nhau ra đi tìm không được gây ra tiếng động kẻo chúng biết. Anh Khoa đi hướng Tây Minh Quân đi hướng Đông tôi sẽ đi hướng Nam còn tụi bây đi hướng Bắc nếu tìm được thì gọi điện cho nhau. Let's go-Tuyết ra lệnh.

Đám người cầm đèn pin ai cũng chăm chú tìm. Trời sấm sủa đổ mưa sấm chớp cứ kéo đến ầm ầm điều này khiến hấn lo hơn vì Tuyết nói nó rất sợ trời mưa. Hấn cứ cố gắng bước thật nhanh mong là sẽ tìm ra nó sớm. Vì trời quá lạnh gió cứ thổi mạnh thổi mạnh khiến nó toát mồ hôi lạnh. Con ác mộng đó lại đến.

_Aaaaaaaaaa.....đừng đi đừng bỏ Ny ba mẹ đừng bỏ Ny.-Nó hét nhỏ.

Đang đi hấn nghe có tiếng người nói ở phía trước rọi đèn pin vào thì hấn thấy nó đang nằm co ro ở dưới đất miệng thì lắp bắp cái gì đó.

_Băng.-Hấn hét lên rồi chạy lại ôm nó. Hấn thấy tay chân nó lạnh buốt còn trán thì nóng như lửa.

_Đừng bỏ Ny.....Minh Quân.....anh.....đang.....ở đâu?-Nó mê sảng.

_Anh đây đừng sợ.-Hấn ôm chặt nó.

Nó dường như cảm thấy hơi ấm từ người hấn tỏa ra nên không còn nói nhảm nữa.

_Tôi tìm thấy Băng rồi mau cho người đến chỗ XXX.-Hấn gọi điện cho Tuyết.

10 phút sau, Tuyết và Anh Khoa đến nơi.

_Băng ơi! Chị xin lỗi.-Tuyết khóc và ôm chầm lấy Băng.

_Gọi xe cấp cứu mau.-Hấn ra lệnh cho đám vệ sĩ.

_Không Băng sẽ điều trị tại nhà.-Tuyết lấy tay lau mồ hôi cho nó.

_Tại sao?-Bọn hấn quát.

_Tôi nói sao thì làm đi cần gì lý do.-Tuyết quát.

_Các anh ở đây tìm ra ngôi nhà và bọn bắt cóc đó cho tôi nghe không?-Tuyết ra lệnh.

Ba đứa đưa nó về nhà. Bác sĩ cũng đã đến để điều trị cho nó.

_Băng có sao không bác sĩ?-Ba đứa lo lắng.

_Cô bé không sao chỉ bị sốt với lại suy nhược cơ thể do nhịn ăn nhiều quá. Nghỉ ngơi vài ngày là khỏi. Tôi sẽ kê toa và cho người mang thuốc tới.

_Dạ cảm ơn bác sĩ.-Tụi nó cúi đầu(Bây giờ mình gọi chung Minh Quân Anh Khoa Hải Băng và Minh Tuyết là tụi nó nha).

Tụi nó vô phòng.Nó vẫn đang ngủ mặt nó trắng toát không có 1 chút máu.Nhìn thấy ai cũng phải xót thương.

_Ny nó có sao không con?-Mẹ nó chạy vô.

_Không sao đâu thím chỉ bị sốt nhẹ thôi.-Tuyết an ủi.

_Ừ.Vậy con chăm sóc nó hộ thím nha.-Mẹ nó nhìn nó khóc.

_Sao thím không ở lại chăm sóc Bằng?

_Nó chẳng muốn thấy mặt thím đâu.Thôi con giúp thím nha-Mẹ nó nói xong rồi đi ra khỏi phòng.

Hắn nhìn theo mẹ nó mà xót vô cùng.

_Xin lỗi các anh chuyện hồi nãy nha!Tại Bằng nó sợ vào bệnh viện lắm lúc nào cũng chỉ điều trị tại nhà thôi.

_Vậy à!-Hắn thì không sao còn Anh Khoa thì thắc mắc nhưng sợ Tuyết lên cơn khủng nên không dám hỏi.

_Ồ.....chị.....-Nó từ từ mở mắt.

_Em/Cô tỉnh rồi à?-Tụi nó chạy lại bên giường.

_Chị xin lỗi vì đã để em 1 mình ở quán bar nếu hôm đó chị gọi điện báo là không tới được thì đâu đến nỗi này.-Tuyết khóc sụt sùi.

_Không sao đâu chị em không giận chị đâu.Sao chị lại khóc chị của em hôm nay sao mít ướt thế.-Nó đưa tay lau nước mắt cho Tuyết.

_Em đói không chị nấu cháo cho nhé.-Tuyết cười.

_Thôi em chẳng muốn ăn cháo đâu em thèm món mỳ ý do chị nấu à.-Nó nhăn nhó.

_Không em đang bệnh phải ăn cháo.-Tuyết nghiêm nghị.

_Thôi mà chị em.....-Nó mếu máo.

_Không thôi thiết gì hết.-Tuyết đứng dậy ra hiệu cho Anh Khoa đi ra ngoài chỉ còn có hắn và nó.

_Tức thiết phải ăn cháo.-Nó giận dữ.

_Bệnh mà sao dữ thế.-Hắn châm chọc.

_Anh đừng có mà trêu tôi.

_Có cần gì không anh lấy cho.-Hắn cười.

_Cho tôi cốc nước đi.-Nó ra dáng bà chủ.

_Nè-Hắn đỡ nó ngồi dậy rồi đưa nước cho nó.

_Đây bộ em nhớ anh

lắm hay sao mà gọi tên anh trong lúc mê sản vậy.-Hắn cười gian.

_Phụt.....-Nó phun hết nước ra.

_Hồi nào?

_Thì lúc em xỉu ở trong rừng đó em gọi tên anh vậy nè Minh Quân anh.....đang ở đâu?-Hắn giả giọng nó.

_Đừng có mà nằm mơ mà anh nói lúc đó là mê sản nên không tính không tính.-Nó xua xua tay.

_Nhưng nếu em nhắc tới anh tức là trong giấc mơ của em có hình ảnh của anh.-Hắn bào chữa.

_Thôi cho tôi xin.-Xua tay tập 2 nhưng lần này hắn bắt lấy tay nó.

_Anh làm gì vậy bỏ tay tôi ra muốn ăn đập không?-Nó tìm cách gỡ tay hắn ra nhưng không được.

_Anh có chuyện muốn nói với em.

_Chuyện gì nói nhanh đi-Nó cúi đầu để mái tóc dài che luôn khuôn mặt nó không muốn hấn thấy mặt nó đang đỏ lên vì ngượng.

_Anh thích em.Anh muốn được chăm sóc cho em.Em làm bạn gái anh được không?-Hấn dồn hết cam đảm nói ra.

Đằng sau mái tóc dài đen nhánh có 1 người đang cười trong hạnh phúc.Đợi mãi chẳng thấy nó nói gì hấn tức quá lay lay nó.

_Nè em sao vậy?

_Anh vừa nói gì vậy?Nói lại đi.-Nó trở về trạng thái lạnh lùng nhưng trong bụng thì đang nhảy cẫng lên vì hạnh phúc có lẽ nó đã chờ đợi điều này từ rất lâu rồi.

_Anh nói anh thích em.Em làm bạn gái anh được không?

_Nhưng tôi.....tôi.....không thích anh.-Nó lắp bắp.

_Em....không thích.....anh-Hấn buông tay nó ra mặt tối sầm lại.

_Ừm tại vì.....tại vì.....-Nó ấp úng.

_Tại như thế nào em nói đi anh không tốt chỗ nào em nói đi-Hấn sốt ruột.

_Không anh không xấu chỗ nào cả nhưng tôi lỡ yêu anh rồi làm sao thích anh được.-Nó giả vờ mếu máo.

_Sao em nói gì em.....yêu.....yêu.....anh-Hấn vui mừng nhảy cẫng lên rồi ôm nó vào lòng.

_Nè bỏ tôi ra anh làm gì mà như thằng trốn trại ra vậy.-Nó vùng vẫy.

_Cho anh ôm tí đi.

Nó không nói gì mà cũng đưa tay ôm chặt hấn.Nó muốn được hấn sưởi ấm cho trái tim mình.Nó nhận ra rằng nó cần hấn biết bao và 1 điều nữa là đối với tất cả mọi người nó lúc nào cũng to lớn nhưng khi ở bên hấn nó lúc nào cũng nhỏ bé trong vòng tay của hấn.

Trên lầu có 1 tình yêu đang chớm nở không biết ở dưới nhà có không ta?Xuống xem như thế nào nha.

Dưới nhà bếp Tuyết và Anh Khoa đang tập trung vào nồi cháo gà.

_Anh Khoa anh giúp tôi cắt hành lá ra được không?-Tuyết vừa luộc gà mặt đầy mồ hôi.

_Được!-Anh Khoa gượng cười vì không biết cắt làm sao từ trước tới giờ anh có biết nấu ăn đâu.

Đang hí hục cắt thì Anh Khoa cắt trúng tay.

Aaaaaaaaaaaaa.....Nghe tiếng Anh Khoa la Tuyết bỏ dở con gà trong nồi chạy lại.

_Anh có sao không?Nếu không làm được thì nói sao lại để đứt tay thế này?-Tuyết lo lắng dùng miệng cầm máu cho Anh Khoa.

_Anh chờ tôi đi lấy bông băng nha.-Tuyết chạy lên nhà trên lấy dụng cụ y tế băng tay cho Anh Khoa.

Anh Khoa thấy Tuyết chăm sóc ình như vậy lòng vui sướng như điên chỉ biết chăm chú nhìn Tuyết đang cẩn thận băng bó ình trán ướt đầm mồ hôi.

_Xong rồi đó thôi anh ngồi đây đi tôi làm 1 mình được rồi.-Tuyết đứng lên bỏ đi vào bếp nhưng chưa kịp đi thì Anh Khoa kéo tay Tuyết lại để Tuyết ngồi vào lòng mình.

_Anh làm gì thế?Bỏ ra tôi còn phải nấu cháo nữa.-Tuyết vùng vẫy.

_Cho anh 30s thôi anh có chuyện muốn nói với em.-Anh Khoa ôm ghì Tuyết vào lòng.

_Chuyện gì?Nói nhanh.-Tuyết bực bội nhưng chỉ là vẻ bề ngoài thôi chứ trong lòng thì đang hồi hộp lắm.

_Anh thích em.-Anh Khoa dồn hết can đảm từ lúc cha sanh mẹ đẻ ra nói.

_Cái gì?Anh....nói....gì....nghe lạ vậy.....tôi và anh quen....biết nhau đã lâu....đâu.-Tuyết ngượng ngùng.

_Anh nói thật đó anh đã thích em nhiều lắm anh thích những lúc em cười những lúc em chọc phá bọn anh và tất cả mọi thứ thuộc về em.-Can đảm tập 2.

_Thật chứ?-Tuyết cúi mặt.

_Em....làm....bạn gái....anh nha.-Anh Khoa ấp úng rồi nở 1 nụ cười rất ư là cool.

_.....-Tuyết không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

_Hura.....hura....mừng quá đi.-Anh Khoa hét lớn lên.

_Suyt khẽ thôi cho Băng nó nghỉ.-Tuyết đưa tay bịt miệng Khoa lại.

Nó và hần này giờ đã chứng kiến tất cả.

_Hưm...hưm.-Nó và hần giả vờ ho.

Tuyết thấy tụi nó xuống thì vội nhảy ra khỏi người Khoa.

_Sao....em không.....nghỉ.....đi....xuống đây làm....gì?-Tuyết đỏ mặt.

_Thì thấy chị nấu cháo gì mà lâu quá.Đói bụng nên xuống xem sao ai dè lại làm mất không khí lãng mạn của hai người anh ha.-Nó cười nham hiểm.

_Ừ-Hần vòng tay sang ôm vai nó.

_Lãng với chả mạn bệnh không lo mà sao hôm nay anh anh em em ngọt thế.-Tuyết thừa nước đục thả câu buông ra 1 câu làm cho nó và hần phải đỏ cả mặt.

_Thôi mệt em đói quá có cháo chưa em đói quá.-Nó đổi chủ đề.

_Có rồi đợi tý vô phòng ăn đi.-Tuyết phì cười.

_Sao hôm nay bạo gan thế chúc mừng nha.-Hần nói nhỏ với Anh Khoa.

_Mày có khác gì tao đâu.

Trong phòng ăn tụi nó đang ngồi ăn vui vẻ nó thì ăn như chưa bao giờ được ăn

_Công nhận chị nấu ngon thật em ăn mãi mà không hết thềm.-Nó làm mặt ngây thơ.

_Thôi cho tôi xin.

Cốc.....cốc.....cốc....

_Ai đó?Vào đi.

Cánh cửa mở ra ba mẹ nó bước vào nở 1 nụ cười với tụi nó.

_Dạ tụi con/con chào 2 bác/chú thím ạ.-3 đứa nó đứng lên cúi đầu lễ phép trừ nó.

_Ừ chào các cháu,các cháu đang dùng bữa đấy à.Chà Tuyết nấu ăn cũng ngon đấy chứ.Xin lỗi con nha hôm nay quần gia và người hầu phải đi tập huấn nên con phải xuống bếp thật phiền cho con quá.-Mẹ nó mỉm cười.

_Dạ không có gì đâu ạ chú thím vào ăn với bọn con luôn.-Tuyết cười.

_Thôi chú thím phải đi có công chuyện.Các con dùng bữa ngon nha.-Ba mẹ nó miễn cưỡng bước ra mặc dù trong lòng rất muốn được dùng bữa với tụi nó. Ba mẹ nó vừa đi khỏi thì nó cũng đứng lên luôn.

_Anh chị ăn đi em no rồi em lên phòng nghỉ đây.-Nó bước ra khỏi phòng ăn.

_Haizzzzzz con nhỏ này không biết bao giờ nó mới quên được nỗi ám ảnh đó.-Tuyết thở dài.

Ăn xong tụi nó đem laptop lên phòng nó tiếp tục công việc tìm kiếm của mình.

_Alo các anh đã tìm thấy ngôi nhà chưa?

_Thưa cô bọn tôi lục soát cả khu rừng rồi nhưng chẳng thấy ngôi nhà nào cả ở đây chỉ có 1 ngôi biệt thự mới bị đốt thôi.

_Tiếp tục tìm đi.Có gì báo cho tôi.-Tuyết gập máy.

Nó nằm trên giường nghe thấy hết nhưng nó muốn chọc 3 đứa tụi nó nên giả vờ hỏi.

_Chuyện gì vậy chị?

_À chị đang tìm đám người bắt cóc em đấy mà.Thế hôm đó có phải bọn chúng nhốt em trong ngôi biệt thự hoang phải không?

_Ừ mà em cũng không nhớ rõ tại trời tối quá thôi chị tìm tiếp đi nha em mệt quá.-Nó nằm xuống lấy chăn che mặt.

Tuyết thấy nó như vậy cũng lấy làm lạ vì thường ngày 3 cái dụ này nó khoái lắm mà nhưng Tuyết nghĩ hôm nay chắc nó mệt nên như vậy cho nên cũng chẳng bận tâm còn nó nằm trong chăn cứ cười khúc khích.

_Tôi đã đi tìm khắp các quán bar rồi tụi nó nói là dạo này không thấy con Hiền đâu cả chỉ có con Hà thôi.-Hắn nói mặt buồn thiu.

_Anh đã cho người đi điều tra về những thằng đầu gấu đó rồi người ta nói đám đó dạo này cũng mất tích luôn.-Anh Khoa nhăn mặt.

_Lạ vậy ta ngôi nhà thì bị đốt con Hiền và đám đầu gấu thì mất tích cùng 1 đêm nếu như ngôi biệt thự bị thiêu đốt thì chỉ có bọn chúng đốt thôi nhưng sao bọn chúng thì bị mất tích còn Băng thì thoát được mà nhỏ Băng hôm nay lạ lắm thường ngày mấy cái dụ tìm kiếm này nó khoái lắm mà với lại ai mà dám động đến nó thì nó sẽ giết không tha có khi nào nhỏ Băng chính là người đốt ngôi nhà rồi thiêu luôn đám người đó không?-Tuyết ngẫm nghĩ rồi tiến đến giường của nó lật tung chăn mền.

_Dậy nhanh đi.-Tuyết quát.

_Gì vậy chị em đang ngủ có gì lát nói.-Nó dường như đã đánh hơi là Tuyết đã biết được sự thật rồi pà này pã giỏi suy đoán lắm.

_Em dậy đi giả vờ vừa thôi có phải chính em là người đốt ngôi biệt thự và thiêu sống bọn bắt cóc với nhỏ Hiền không?-Tuyết quát làm bọn hắn cũng giật mình.

_Ừ em làm đó rồi sao định chọc chị cho vui ai dè lộ tẩy rồi.-Nó chán nản.

_Cái con nhỏ này lúc nào cũng giỡn được giết thì nói là giết rồi đi còn giả vờ có biết chị kiếm mấy ngày nay mệt lắm không hả?-Tuyết đánh cho nó vài phát vào người.

_Đau chị thôi em biết lỗi rồi.Đừng giận nữa mà nha nha chị yêu.-Nó cầu hòa.

_Được rồi có đau không đưa tay chị xem nào.-Tuyết cười rồi xoa xoa cho nó đỡ đau (cái này người ta gọi là vừa đánh vừa xoa đó mà)

Bọn hắn nhìn tụi nó hết đánh nhau rồi lại chăm sóc nhau thì chỉ biết ngời thờ người ra và chỉ biết nói 2 chữ “Bó tay”.

Bây giờ nó và hắn,Tuyết và Anh Khoa là 2 đôi hot nhất trường.Mỗi sáng tụi nó lại tập trung tại nhà nó để đi học.Nó vui lắm vì ngày nào cũng được ngồi đằng sau lưng hắn được hắn che chở được cảm nhận hơi ấm từ hắn tỏa ra hắn đưa nó đi chơi khắp nơi nói chung đi ở đâu cũng được nhưng chỉ cần có hắn bên nó là được còn Tuyết thì được Anh Khoa rất ư là quan tâm lúc nào cũng bên cạnh lo lắng hằng ngày đều qua nhà chơi với Tuyết đưa Tuyết đi chỗ này chỗ kia cuối tuần nào tụi nó cũng tập trung lại thứ 7 thì nhà nó chủ nhật thì nhà Tuyết rồi cùng nhau nấu ăn quây phá rồi xem phim.Nói chung cặp của chúng ta bây giờ rất là rất là hạnh phúc..

9. Chương 9: Bắt Đầu 1 Cuộc Sống Mới

Chap 9: Bắt đầu 1 cuộc sống mới

Vào buổi sáng 1 ngày chủ nhật đẹp trời, nó và hân đang đi lòng vòng trong thương xá Tax vì hôm đó Anh Khoa và Tuyết có kế hoạch riêng nên tụi nó phải đánh lẻ đi chơi riêng.

_Cái váy kia đẹp quá anh ha?-Nó chỉ tay về phía cái váy hồng nhạt trong cửa hàng.

_Em thích không?Anh mua cho nha.-Hân cười.

_Thôi em không thích mặc váy đâu tại thấy đẹp nên nói vậy thôi.-Nó nhún vai rồi bỏ đi.

_Này bộ em định mặc áo thun quần jean với giày thể thao hoài hả?

_Ừ có gì không được hả em thấy mặc vậy thoải mái có thể chạy nhảy mà không sợ ai thấy còn mặc váy phải khép nép kín đáo không phải là sở thích của em.-Nó nhún vai.

_Nhưng ít nhất em phải có vài cái váy để đi dự tiệc chứ với lại sau này lỡ anh dẫn em về ra mắt ba mẹ anh chẳng lẽ em định mặc thể này đến gặp ba mẹ anh à.-Hân nhún mày nhìn vào trang phục của nó.

_Em có đi tiệc bao giờ đâu mà em có nói là ưng anh đâu mà nói là về ra mắt để tới đó rồi tính đi.-Nó bỏ đi.

_Nè anh không muốn em cứ ôm nỗi đau đó trong lòng hoài anh muốn em quên những kí ức buồn đó đi và sống một cuộc sống mới.Anh muốn thấy nụ cười lúc nào cũng trên môi em chứ không muốn thấy em buồn rồi bị ám ảnh.-Hân nhăn mặt.

_Này hôm nay sao anh nói chuyện nghe già thế?Cái đồ ông cụ con.-Nó khoanh tay nhìn hân.

_Nhưng đó là những gì anh.....

_Suyt cho em thời gian nhé rồi những điều anh muốn lúc này sẽ thành sự thật.-Nó dùng tay bịt miệng hân lại.

_Đi thôi-Nó kéo hân đi.

Nó đang cố gắng lôi hân đi thì.....

_Ồ!Các con đang đi chơi đấy à.-Mẹ nó mỉm cười.

_Dạ con chào bác ạ.-Hân lễ phép cúi đầu.

_Ừ Bằng con có rồi không mẹ có chuyện muốn nói với con.

_.....-Nó im lặng.

_Mẹ hỏi kìa em.-Hân đánh nhẹ vào người nó.

_Chuyện gì về nhà nói không được à.-Nó bực mình.

_Lát nữa mẹ không về nhà được mẹ phải vô công ti ngay.

_Công với chả ti.-Nó lầm bầm.

_Anh về trước đi lát em tự về.

_Ừ vậy con xin phép bác con về trước con chào bác ạ.-Hân cúi đầu rồi bỏ đi.

Mẹ và nó vào quán cafe Highland chọn 1 bàn ở phía trong cùng.

_Dạ bác và chị dùng gì?-Nhỏ phục vụ tươi cười đặt lên bàn 2 cuốn menu.

_Cho tôi 1 cappuccino.-Nó lạnh lùng.

_Còn tôi thì 1 tách cà phê sữa nóng.

_Dạ hai mẹ con cô giống nhau y như 2 giọt nước vậy.-Nhỏ đó đang nói nhưng bắt gặp ánh mắt sắc đá khó chịu của nó thì cúi đầu bỏ đi.

_Có chuyện gì bà nói mau đi.-Nó tỏ vẻ bức mình.

_Mẹ muốn con về phụ giúp ba mẹ coi quản công ti vì con cũng đã có bằng Đại Học rồi mà ba mẹ thì sức khỏe cũng không còn tốt nên mẹ muốn con vào đảm nhiệm chức vụ Giám Đốc Kinh Doanh rồi vào ngày kỉ niệm 60 thành lập mẹ và ba con sẽ giao chức Chủ Tịch cho con.

_Ông bà hay thật đấy tự ý sắp xếp cuộc đời của tôi làm Giám Đốc Kinh Doanh à rồi nhân viên sẽ nhìn tôi bằng cặp mắt gì 1 đứa mới chân ướt chân ráo mà đã được làm tới tận Giám Đốc.Tôi không muốn bị người khác cho là đứa bám váy gia đình mới được như vậy.Nếu được thì tôi sẽ xin vào 1 công ty nào đó rồi tự đi lên bằng chính sức của mình tôi không cần ông bà.-Nó cười khẩy.

_Nhưng mẹ.....-Mẹ nó đang định nói thì người phục vụ đem đồ uống ra.

_Nhưng ba mẹ chỉ có mình con không con phụ giúp ba mẹ thì còn ai nữa.Ba mẹ đã quá mệt mỏi rồi.-Mẹ nó thở dài.

_Chỉ có mình tôi là con ư sinh tôi ra vứt ở nhà chỉ biết đi làm kiếm tiền chẳng quan tâm tới tôi mà bảo là xem tôi là con ư.Mệt mỏi ư tại sao ông bà không nói câu này vào 11 năm trước ý sao ông bà không chán nản công việc vào cái năm đó đó để có nhiều thời gian ở nhà hơn.Tôi nghĩ ông bà thích làm việc lắm mà sao giờ lại nản.Tôi nói trước tôi sẽ đi lên bằng chính đôi chân của mình tôi sẽ không nhờ vả ông bà đâu.Nói tới đây thôi tôi không muốn nhiều lời.-Nó nhếch mép rồi đứng dậy đi ra.

_Băng chờ mẹ với.-Mẹ nó vội lấy tiền bỏ lên bàn rồi chạy theo nó.

Tại cổng thương xá Tax nó đang gọi điện cho taxi thì mẹ nó nắm tay nó lại.

_Băng mẹ xin con đấy hãy về công ti giúp ba mẹ.Mẹ không muốn công sức của nhà mình bị đổ vỡ.-Mẹ nó khóc.

_Bà chỉ biết lo đến tài sản thôi à.Buông ra.-Nó hét.

Và ai ngoài đường đều quay lại nhìn mẹ con nó.

_Bỏ tôi ra.-Nó cố gắng gỡ tay mẹ nó ra cuối cùng thì cũng thành công mẹ nó mệt lã người nên ngồi bệt xuống đất.Nó bức tức băng ngang qua đường nhưng.....

Tin.....tin...tin....-Tiếng còi xe bấm inh ỏi nhưng nó cứ lo nghĩ đâu đâu nên chẳng nghe thấy.

_Băng cẩn thận đó con.-Mẹ nó chạy ra hắt nó ra khỏi chiếc xe và bà đã lãnh đủ cú tung do chiếc container gây ra.

Nó lồm cồm bò dậy rồi quay lại nhìn xem ai đã dám hắt mình ra như vậy(Tính tặng cho người ấy mấy cú đấm ý mà).Nó quay lại thấy 1 người phụ nữ đang nằm dưới đường trán thì đầm máu nó thấy người này quen quen nên chạy lại xem.Người đó chính là mẹ nó.Nó bất ngờ ngồi khụy xuống đỡ mẹ nó dậy.

_Mẹ mẹ ơi tỉnh dậy đi mẹ đừng làm Ny sợ mà.-Nó khóc ai trên đường nhìn nó cũng xót thương.

_Gọi xe cấp cứu ngay.-Nó quay lại hét với bác tài chiếc xe đã tung mẹ nó.

Trời bắt đầu đổ mưa quá khur lại tràn về nhưng người bị thương bây giờ không phải là nó mà là mẹ.Mẹ đã đỡ cho nó sao nó vẫn chưa tin đây là sự thật nó cứ nói với mình đây chỉ là cơn ác mộng thôi.Nó đã thất bại rồi sao nó đã từng muốn làm cho ba mẹ đau khổ bằng cách quậy phá khắp nơi chỉ mau ba mẹ quan tâm tới nó dù chỉ 1 chút thôi cũng được nhưng sao giờ đây nó cảm thấy mình đã thất bại thất bại hoàn toàn.Nó đã sai rồi sai trầm trọng.

_Mẹ ơi! Ny xin lỗi mẹ tỉnh dậy đi. Ny muốn mẹ nói chuyện với Ny cơ, Ny muốn mẹ đưa Ny đi chơi và mẹ phải làm tất cả mọi chuyện mà 1 người mẹ phải làm cho 1 đứa con ý mẹ không được chết đâu đấy.Ny còn chưa kịp nói là Ny yêu mẹ.-Nó nắm bắt.

Một hồi sau xe cấp cứu cũng đã đến.

_Mời cô ở ngoài chờ 1 lát.-Bà y tá đóng cửa phòng đóng cấp cứu lại.

_Mẹ sao rồi con.-Ba nó hấn Anh Khoa và Tuyết chạy tới.

_Ba con xin lỗi tại con tại con tất cả tại con mẹ mới bị như vậy ba ơi mẹ sẽ không sao chứ phải không ba.-Nó khóc thê lên rồi lấy tay đập đập trước ngực mình.

_Con gái yêu mẹ con sẽ không sao đâu mẹ con sẽ khỏe lại và chúng ta sẽ lại sống cùng nhau như lúc trước.-Ba nó ôm chầm lấy nó an ủi.

3 đứa nó thấy ba và nó như vậy cũng thấy nhẹ nhõm ít nhất nó cũng đã tha thứ cho ba mẹ được phần nào.
1 tiếng....

3 tiếng....

5 tiếng....trôi qua cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở ra.Ba và tụi nó chạy lại vây quanh ông bác sĩ.

_Bác sĩ vợ tôi/mẹ cháu/thím cháu/bác ấy có sao không vậy?-Ba và tụi nó lo lắng.

_Bệnh nhân chỉ bị chấn thương nhẹ ở đầu và nứt 1 số xương khớp tình trạng của bà ấy bây giờ không có gì đáng lo ngại đâu.Chúng tôi đã chích thuốc an thần cho bà ấy rồi người nhà có thể vào thăm nhưng đừng làm ồn sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của bà ấy.

_Dạ cảm ơn bác sĩ.-Ba nó cúi đầu còn tụi nó thì thở phào nhẹ nhõm.

Tại phòng bệnh của mẹ nó

Nó nhìn thấy mẹ đang nằm trên giường mặt tái nhợt không 1 chút máu thì khóc nức lên.Nó cảm thấy đau lắm.Chắc mẹ sẽ giận nó lắm.

“Mẹ ơi cho Ny xin lỗi mẹ đừng giận Ny nha.Mẹ hãy mong khỏi nhé.Ny yêu mẹ.”-Nó ghé sát vào tai mẹ thì thầm.

Tối hôm đó nó cứ nằng nặc đòi ở lại bệnh viện mặc dù ba và tụi nó có nói cỡ nào nó cũng không chịu về.Vì sau vụ tai nạn đó nó rất ghét vào bệnh viện nó ghét mùi etê trong bệnh viện nó ghét cái không khí ngột ngạt trong đó nữa.Nó cứ ngồi kế bên mẹ rồi ngủ thiếp lúc nào không hay.Sáng hôm sau khi mặt trời đã lên cao nó mới từ từ mở mắt dậy nhưng nó không thấy mẹ đâu cả.Nó hốt hoảng định chạy ra ngoài gọi bác sĩ thì thấy mẹ nó từ nhà vệ sinh đi với nụ cười tươi như hoa.

_Con dậy rồi đây à.

_D....ạ....mà sao....m....ẹ....chưa khỏe....mà lại....xuống giường vậy?-Nó lắp bắp.

_Ừ mẹ muốn đi rửa mặt cho tỉnh táo.

_Mẹ.....-Nó khóc rồi chạy lại ôm chặt mẹ.

Mẹ nó hơi bất ngờ và lúng túng vì từ trước tới giờ nó có bao giờ như vậy đâu.

_Nyxin lỗi.... mẹ.Mẹ.... có đau..... lắm...không?Mẹ có.... giận Ny không?-Nó nói trong tiếng nức.

_Không mẹ không giận Ny đâu.Mẹ thương Ny còn không hết làm sao mà giận Ny được phải không nè.-Mẹ nó vỗ vỗ nhẹ vào người nó an ủi.

Hai mẹ con nó ôm nhau thật chặt.Đối với họ xem như trong những năm qua chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy có lẽ họ đã sai trong suốt thời gian qua nhưng bây giờ họ tự nhủ rằng sẽ sống tốt hơn.

_Hai mẹ con ôm nhau mà không cho ba ôm cùng à.-Ba nó và tụi nó bước vào.

Nó và mẹ bỏ nhau ra rồi lấy tay lau nước mắt cho nhau.

_Ba...-Nó cười rồi chạy lại ôm ba.

_Con gái yêu của tôi.-Ba vuốt tóc nó.

Tụi nó nhìn thấy như vậy trong lòng ai cũng cảm thấy vui. Có lẽ từ đây nó là 1 người khác vui vẻ hơn, hay cười hơn ít nhất là nó đã quên đi quá khứ để bắt đầu 1 cuộc sống mới.

10. Chương 10: Thiên Thần Trở Lại

Chap 10: Thiên thần trở lại.

Vào buổi sáng đầu tuần 2 chiếc xe BMW và 1 toán vệ sĩ đứng trước cổng bệnh viện. Hôm đó là ngày mẹ nó xuất viện. Hai chiếc xe vừa đậu trước cửa nhà nó thì ông quản gia và đám người hầu đã tạo thành 2 hàng dọc từ cửa đi vào nhà.

_Chào mừng bà chủ đã về ạ.-Ông quản gia và đám người hầu cúi đầu.

Nó và ba dìu mẹ nó vào nhà. Ba đưa tụi nó cũng đi theo.

_Chúng tôi đã chuẩn bị bữa trưa xong. Mời ông bà chủ và các cô cậu vào phòng ăn dùng bữa ạ.-Bác Lê mỉm cười.

Cả nhà ăn uống và nói chuyện rất vui về quản gia và người hầu nhìn thấy vậy cũng vui lây vì lâu lắm rồi họ mới thấy nó vui như vậy.

_Bắt đầu từ tuần sau con sẽ vào công ty làm việc.-Lời nói của nó làm cho ba mẹ tụi nó và ngay cả đám người hầu phải ngạc nhiên.

_Làm gì mà mọi người nhìn con dữ thế?-Nó cúi mặt.

_Con/Em nói thật chứ?-Ba mẹ và tụi nó đồng thanh.

_Thật con sẽ thay mẹ đảm nhiệm mọi công việc nên mẹ cứ ở nhà nghỉ ngơi đi nha.-Nó cười nụ cười thiên thần mà nó đã đánh mất bấy lâu nay. Bây giờ nó đã vui vẻ mở lòng với mọi người chứ không còn là 1 con bé lạnh lùng như trước nữa.

_Haizzzzzz không ngờ hôm nay là ngày tiểu thư của chúng ta hoàn lương không quậy phá nữa chắc hôm nay phải thông báo ọi người để ăn mừng quá.-Tuyết châm chọc.

_Chị.....-Nó muốn cãi nhưng có cái gì chặn ngay họng khiến nó không nói được.

_Thôi để ăn mừng ngày hôm nay thím ra viện với tiểu thư của chúng ta rửa tay gác kiếm xin mời Băng lên hát 1 bài.-Tuyết thấy nó cứng họng nên càng lấn tới.

_Phải đẩy Băng lên hát 1 bài đi con.-Ba mẹ nó cười.

_Chị hôm nay chị có vấn đề à?-Nó nhún mày tỏ vẻ khó chịu.

_Ừa chị vẫn còn tỉnh táo mà?-Tuyết đưa tay sờ trán mình.

_Chẳng phải hồi nhỏ em nằng nặc đòi đi học đàn rồi đi học hát sao rồi còn giành nhiều giải thưởng nữa sao không chịu trở tài hay là tại có người ta ở đây nên ngại.-Tuyết cười nham hiểm còn nó và hần thì ngượng chín cả người.

_Thôi lên nhanh đi mắc cỡ cái gì.-Tuyết lôi tay nó lại cây đàn piano rồi ấn nó ngồi xuống.

_Bắt đầu đi. Vỗ tay cổ vũ cho tiểu thư của chúng ta nào.-Tuyết hét lớn lên

Mọi người đều vỗ tay và hướng mắt về nó. Nó thì chẳng biết hát bài gì vì nó đã không chơi đàn lâu lắm rồi mà cái bà Tuyết này cứ khơi lên. Nhưng nó quyết định hát 1 bài rồi sẽ xử bả sau. Nó hít 1 hơi thật sâu rồi đưa tay lên những phím đàn và bắt đầu cất giọng hát. Giọng hát nó thật ấm và trong như tiếng suối chảy vậy. Cả nhà đều nhìn và nghe nó hát ai ai mặt đều ngây ra như là bị mê hoặc vậy. Nó kết thúc bài hát trong tiếng vỗ tay của mọi người. Sau bữa ăn nó qua phòng ba lấy tài liệu để tham khảo công việc ở công ti.

Nó vừa đặt đồng tài liệu xuống thì quay qua nhìn Tuyết như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy và thế là nó đè Tuyết ra lấy gối đập đập vào người Tuyết.

_Hôm nay chị bị cái gì vậy? Ăn không lo toàn lo chọc em chị muốn chết phải không?-Nó hăm dọa.

_Tại chị thấy ăn không thì chán quá nên mới kêu em lên hát chứ bộ làm gì nóng qua vậy cho chị xin lỗi.-Tuyết làm mặt hối lỗi nó nhìn thấy gương

ng mặt của Tuyết thì không nở ra tay.

_Trời ơi sao ông trời lại cho tôi 1 chị như vậy làm lỗi cho đã rồi chỉ cần làm cái mặt ngây thơ đó thì tôi không thể ra tay được.-Nó hét lên.

_Nghề của chị mà.-Tuyết cười gian.

_Thôi mệt đi shopping không chị?-Nó đề nghị.

_Trời ơi có phải em không Bằng thường ngày em đâu có chịu đi tới ba cái cửa hàng đâu.Em thay đổi nhanh thật.-Tuyết tỏ vẻ thất vọng.

_Tại em muốn mua 1 số bộ váy để đi làm cho tươi tắn thôi.-Nó thản nhiên trả lời.

_Hả?????-Bọn hắn đang đọc sách thì quay mặt lại nhìn nó.

_Hôm bữa em nói là không bao giờ mặc váy mà đó không phải là sở thích của em mà.-Hắn nhún mày.

_Nhưng chẳng lẽ lại ăn mặc như thế này mà đi làm hả sẽ mất hình tượng mất.Mệt có đi không hồi lắm.-Nó quát.

_Đi đi.-3 đứa tụi nó nhìn nó gật gật như 1 cái máy.

Nó đã thay đổi rồi nó đã quay trở lại là 1 đứa con gái với nụ cười thiên thần rồi.Ồi thiên thần của chúng ta đã trở lại.

*

Tại shop thời trang

_Lấy hết những mẫu đồ mới ra đây.-Tuyết quát.

10s.....

2 người bán hàng đem ra 1 núi quần áo nào là váy,đầm dạ hội,áo ngủ,áo phông,.....đưa cho Tuyết.

_Lấy hết.Chuyển hết về địa chỉ này cho tôi.-Tuyết ướm vài bộ lên người nó rồi đưa địa chỉ cho người bán hàng.

_Cái gì chưa thử mà lấy biết có vừa không mà mua.-Nó khó chịu.

_Em mặc cái gì mà không đẹp còn nếu không vừa thì đưa chị.-Tuyết cười gian bả là vậy đó nhanh gọn lẹ là phương châm của bả mà.

Nó đành lấy hết đồng quần áo đó trong lòng thì bức bối không thể tả.Tuyết thấy nó đang bốc hỏa trong người nên.....

_Thôi mình vào quán cà phê uống gì ắt nha.-Tuyết dỗ ngọt nó.

_Mệt quá đi về đi về em còn xử tội chị nữa.-Nó nhăn mặt.

_Thôi đi đi chị có trò này cho em quây nè đảm bảo vui hết chỗ chê.Lát nữa em làm thế này....-Tuyết thì thầm vào tai nó nghe tới có trò quây là mắt nó sáng như ban ngày.

Tụi nó vào quán chọn 1 chỗ khá khuất.

_Các anh chị dùng gì ạ?-Người phục vụ đưa menu cho tụi nó.

_Cho bọn tôi 2 ly đá đen hai em uống gì?-Hắn hỏi nó.

_Cho 2 ly sinh tố bơ.

_Hai anh ngồi đây nha bọn em vào nhà vệ sinh 1 lát.-Tuyết kéo nó đi.

_Ừ.-Bọn hấn cười.

_Chị ơi chị đang pha 2 ly đá đen cho bàn số 10 phải không?-Nó cười.

_Dạ có chuyện gì vậy chị?-Người pha chế gượng cười.

_À hồi nãy bọn em quên dặn chị thay vì bỏ đường thì chị bỏ muối nha.-Tuyết cười nham hiểm.

_Ừa sao lạ vậy?-Người pha chế thắc mắc.

_Tại hai anh ấy thích uống như vậy chị thông cảm nha làm phiền chị quá.

_Không sao đâu để chị làm lại ly khác.

_Dạ cảm ơn chị nha thôi tụi em về bàn nha.-Tụi nó bỏ đi.

_Hai anh đang nói chuyện gì mà vui thế?-Nó cười rồi ngồi xuống bên cạnh hấn còn Tuyết thì ngồi đối diện nó.

_À bọn anh đang kể lại chuyện hồi nhỏ đó mà.-Hấn choàng tay qua vai nó.

_Dạ nước của anh chị đây chúc anh chị ngon miệng.-Người phục vụ đặt 4 ly nước xuống rồi bỏ đi.

Bọn hấn cầm ly đá đen lên uống 1 ngụm thì.....

Phụt.....

Bọn hấn phun hết cà phê vào mặt nhau.

_Chết tiệt cái gì mà mặn quá vậy?Phục vụ đâu.-Hấn hét.

_Dạ có chuyện gì vậy anh?-Người phục vụ chạy ra.

_Các người làm ăn cái kiểu gì vậy hả cà phê gì mà mặn chát sao uống được nè bọn tôi muốn uống cà phê chứ không phải là nước biển đâu nha muốn đẹp tiệm hả?-Bọn hấn nắm lấy cổ áo tên phục vụ còn tụi nó thản nhiên ngồi chơi xơi nước.

_Dạ thì do hai chị đó nói là bỏ muối vào 2 ly đá đen mà.-Tên phục vụ sợ hãi chỉ về phía tụi nó.

_Hahahahahaha-Tụi nó cười lớn.

Bọn hấn buông tên phục vụ đó ra rồi quay về phía tụi nó đang cười hả hê đến nỗi chảy cả nước mắt.

_Về thôi Khoa.-Hấn hét rồi bỏ ra ngoài Anh Khoa cũng đi theo.

Hấn tức đến xanh cả mặt hấn tưởng nó đã hoàn lương không còn quậy phá nữa vậy mà hôm nay nó dám chơi hấn 1 vố như vậy.Tụi nó cười xong thì phát hiện bọn hấn đã đi đâu mất tiêu liền tá hỏa đi tìm.Ra tới cổng thì thấy bọn hấn đang bắt taxi.

_Nè hai anh kì thiệt đi mà không nói gì hết.-Tụi nó phụng phịu.

_.....-Bọn hấn im lặng.

_Nè sao không trả lời bộ giận thiệt hả đùa tí làm gì mà giận đến tím mặt luôn vậy.-Tụi nó lay lay bọn hấn.

_Gru.....anh chỉ muốn giết em thôi đó có biết không hả dám làm chơi anh như vậy.-Bọn hấn hét vào mặt tụi nó.

_Thôi cho xin lỗi nha nha nha-Tụi nó thấy tình hình không ổn nên vội dùng mĩ nhân kế.

Bọn hấn thấy tụi nó như vậy cũng không nổi giận dai.

_Thôi được rồi đi về.-Bọn hấn mở cửa xe cho tụi nó.

Về đến nhà nó cũng bắt đầu vào công việc.Nó đọc hết tài liệu này đến tài liệu khác.Mãi đến 11h nó mới đọc xong cả núi tài liệu.Mệt quá nó leo lên giường ngủ luôn.Đang lim dim thì chuông điện thoại reo.

_Alo-Nó hết trong điện thoại.

_Em nói nhỏ thôi anh muốn điếc cái lỗ tai luôn rồi nè.-Hắn nhăn mặt.

_Em mệt quá.Muốn ngủ thôi.

_Ừ mà nè tuần sau anh cũng vô công ty của nhà làm việc luôn.-Hắn cười.

_Vậy à anh không đi học nữa à.

_Chán quá mà em cũng có đi học nữa đâu thì anh đi làm gì không có em anh chả muốn học.-Hắn chán nản.

_Nịnh vừa thôi.Nè anh hát cho em nghe 1 bài đi.Hồi sáng em hát cho anh nghe rồi đó để xem giọng anh như thế nào.-Nó cười nham hiểm.

_Nè em có biết anh là 1 cây văn nghệ khi còn học cấp 2 không hả?

_Tự tin giữ đầu hát em nghe đi.

_Em muốn nghe bài gì?

_Tùy anh.

_Vậy anh hát cho em nghe bài Xin em 1 nụ cười nha.-Hắn với lấy cây ghita và bắt đầu cất giọng.

Thấy anh đứng lơ thơ bên thềm...

Trong em có lẽ đâu không cười...

Em như ngôi sao sáng trong giữa trời

Đơn sơ anh mong em thật vui

Biết anh đã trong mong em gọi

Sao em như đứng đưng vô tình

Ngôi sao lung linh lúc xa lúc gần

Chợt nghe nhớ mong ... anh lặng thinh...

Người ơi cho anh xin em một nụ cười

Nụ cười xinh tươi cho anh bình yên giữa cuộc đời

Cho xin em một lời nói thôi : “chúc anh ngủ ngon”

Người ơi cho anh xin em một nụ cười

Đẹp rạng rỡ trong đêm khuya

Ngồi anh nhớ một người...

Cho anh nghe em tiếng cười mát trong , những câu chuyện cho nhau.

Nó lặng im nghe hắn hát.Tiếng hát thật ấm giống như hơi ấm của hắn vậy.Nó vừa nghe rồi ngủ lúc nào không hay và trên môi đang nở 1 nụ cười chắc là nó đang có 1 giấc mơ rất đẹp.

11. Chương 11: Hiểu Lầm

Chap 11: Hiểu lầm.

1 tháng sau.....

Bốn đứa tụi nó đều về làm cho tập đoàn của nhà mình. Công việc quá nhiều nên bây giờ tụi nó rất ít khi gặp nhau. Vào 1 ngày, hấn đang ngồi làm việc thì tiếng chuông điện thoại reo là 1 tin nhắn. Hấn dường như say sẩm mặt mày mặt thì đầy tức giận trước mặt hấn là hình nó đang ôm ấp 1 thằng con trai và đoạn ghi âm cuộc nói chuyện giữa nó và thằng đó.

_Anh nghĩ sao mà nói em yêu Minh Quân đối với em anh ta chỉ là 1 con rối mà thôi chơi xong rồi bỏ có gì đâu anh ta cũng xem con gái bọn em là như thế mà.-Cái giọng lạnh lùng của nó vang rõ trong điện thoại. Hấn tức giận vì từ trước giờ hấn luôn thật lòng với nó mà nó lại coi hấn là 1 con rối là 1 món hàng không thích sai nữa thì quăng vào sọt rác đối với hấn nó là người con gái mà hấn yêu thương nhất. Không tìm hiểu xem ai là người gửi tin nhắn đó hấn phóng xe lao thẳng tới công ty nhà nó nắm tay lôi nó đi.

Tại 1 nơi yên tĩnh và khá vắng....

_Buông tay em ra anh bị cái gì vậy? Sao không làm việc mà lại ra đây hay là nhớ em quá nên mới như vậy.-Nó vừa tức giận vừa châm chọc.

_Giờ này mà cô con gái vờ được à. Xem đi.-Hấn ném cái điện thoại vào mặt nó. Nó cảm thấy mình bị xúc phạm ghê gớm vì đây là lần đầu tiên có người dám ném 1 vật gì đó vào người nó nhưng vẫn giữ được bình tĩnh nhặt chiếc điện thoại lên và 2 con mắt nó như muốn lồi ra ngoài và tai của nó như muốn điếc luôn. Nó không thể tin vào mắt và tai mình nữa. Những việc này nó không có làm thực sự nó cũng không biết người con trai này là ai vì từ trước tới giờ hấn là thằng con trai đầu tiên nó quen biết.

_Sao bắt ngờ đến nỗi không nói được gì phải không? Uống công tôi tin tưởng cô thể mà cô lại coi tôi là 1 món đồ chơi.-Hấn cười khẩy.

_Anh nghĩ em đã làm những chuyện này ư?-Nó thấy ghen ghen ở cuống họng nhưng vẫn nói dứt khoát.

_Đúng sao quá đúng chứ gì? Không ngờ cô lại là hạng con gái lăng lơ tôi tưởng cô là người mạnh mẽ bền lòng và sắc bén không có đứa con trai nào có thể làm gì được cô vậy mà cô lại ngã vào lòng 1 thằng con trai còn thua cả tôi rồi còn để nó ghi âm lời nói và chụp hình nữa chứ.-Hấn nói trong tức giận.

_Vậy thì được rồi. Anh cứ tin theo những gì anh nghĩ đi.-Nó nói xong bỏ đi làm hấn tức điên lên hấn không ngờ nó có thể bình tĩnh đến như vậy nhưng hấn đâu biết rằng trái tim nó đang rỉ máu những lời nói của hấn như 1 vết dao cứa vào tim nó. Hấn không tin tưởng nó hấn cho nó là hạng con gái lăng lơ rồi có vẻ bề ngoài lạnh lùng mạnh mẽ như là 1 cái mặt nạ để che lấp bản thân. Nó tức giận không thèm về công ty mà lao thẳng tới sân đua xe của nhà và nó phóng phóng như 1 con điên nó chẳng thèm để ý tới mọi người xung quang đang nhìn nó với cặp mắt khiếp sợ. Tuyệt gọi điện cho nó chẳng thấy bắt máy nên gọi cho hấn.

_Chuyện gì?-Hấn quát.

_Trời ơi làm gì mà nổi nóng dữ vậy tôi muốn hư cả tai luôn nè. Sáng giờ anh có gặp Băng không? Tôi gọi mãi chẳng thấy nó trả lời.-Tuyệt châm chọc.

_Đừng nhắc tên cô ta trước mặt tôi nữa.-Hấn cúp máy.

_Ê.....anh.....-Tuyệt chưa nói hết thì đã nghe tiếng tút....tút....lạnh lùng từ đầu dây bên kia.

Tuyệt đang đắm chìm suy nghĩ tại sao hấn lại có thái độ như vậy thì điện thoại reo. Là bác Lê-quản gia nhà nó.

_Alo có chuyện gì vậy bác?

_Cô Tuyệt ơi! Cô mau đến sân đua xe mau đi. Cô Băng....cô ấy...-Bác Lê ngập ngừng.

_Có chuyện gì với Băng à? Bác nói nhanh xem nào.-Tuyệt quát.

_Cô....chủ cô ấy....đang chạy xe....rất nhanh....cô ấy cứ chạy mãi chẳng chịu ngừng mọi người đều ngăn cản nhưng đều bị cô ấy....tông dẫn đến trọng thương.-Bác Lê hoảng loạn.

_Tôi biết rồi.-Tuyết gặp máy rồi phóng xe tới sân đua.Vừa thắng xe trước cổng thì Tuyết thấy hàng chục xe cứu thương đang gấp rút đưa những người bị thương vào bệnh viện.Tuyết chạy vào thì thấy nó đang phóng như 1 con ma đại chẳng biết đến mọi người xung quanh nữa.

_Bằng như thế này bao lâu rồi?-Tuyết quay sang bác Lê.

_Dạ đã hơn 3 tiếng đồng hồ rồi.Bọn tôi đã ngăn cản nhưng cô ấy không chịu dừng.

_Chuẩn bị xe cho tôi.

Bác Lê cho người đem xe tới cho Tuyết.Tuyết phóng xe theo nó biết là Tuyết đang cố kêu nó dừng lại nhưng nó không thèm quan tâm cứ như thế mà chạy qua mặt luôn.Tuyết đạp ga phóng qua mặt rồi chặn xe chắn đường nó.

_Xuống xe.-Tuyết quát.

.....-Nó im lặng không nói gì.

_Chị nói em xuống xe có nghe không hả?

.....-Nó vẫn im lặng.

Tuyết đạp tung cánh cửa xe ra rồi lôi nó ra ngoài.

_Em làm sao thế hả?Đang sống vui vẻ sao lại ra đây chạy xe như 1 con ma đại thế.-Tuyết lay lay nó.

Nó thần thờ không nói gì cứ như người mất hồn.

_Em với Minh Quân có chuyện gì phải không?

Nghe tới 2 chữ Minh Quân nó dường như tỉnh dậy.

_Chị đừng có nhắc 2 chữ Minh Quân trước mặt em nghe chưa?-Nó giận dữ.

_Có chuyện gì nói chị nghe.-Tuyết dịu dàng.

_Chị không cần biết làm gì.-Nó nói xong leo lên xe của Tuyết phóng luôn.

Và cứ như thế 1 tuần trôi qua.....

Nó thì cứ phóng xe suốt ngày đêm chẳng biết tới công việc nữa còn hần thì rượu chè be bét.

Tại quán bar Sky hần đang ngồi ôm ấp 1 con nhỏ thiếu vải thì Anh Khoa bước vào.

_Cô đi ra ngoài cho tôi.-Anh Khoa đưa tiền cho con nhỏ đó rồi ngồi xuống.

_Mày làm sao thế hả?

_Mày là ai thế?À.....Anh Khoa....là bạn....của....tao....-Hần chỉ chỉ vào mặt Khoa.

_Mày với Bằng có chuyện gì à?

_Chả có chuyện gì cả mày đừng có nói cái tên đó trước mặt tao nữa.Cô ta chỉ xem tao như 1 món hàng thôi uống công tao thật lòng với cô ta.Đúng là hạng con gái lăng lơ.-Hần cười khẩy.

_Nhưng mà tại sao tao thấy Bằng cũng rất thương mày mà.

_Thương?Thương tao ư?Mày cứ xem cái này đi rồi sẽ biết mọi chuyện.-Hần ném cái điện thoại vào mặt Khoa rồi gục luôn.

Anh Khoa xem và nghe đoạn ghi âm hần đưa thì cũng không thể tin được nó lại là con người như vậy nhưng theo trí nhớ của Khoa thì ngày hình ảnh được chụp là ngày Khoa và hần đi dự hội thảo bên Mỹ hôm đó nó sang nhà Tuyết chơi mà làm gì có chuyện đi vào khách sạn được.Anh Khoa đưa hần về nhà Tuyết rồi 2 đứa cùng ngồi điều tra xem tin nhắn đó là của ai?

Sáng hôm sau....

_Ừa sao tôi lại ở đây?-Hắn từ trên lầu bước xuống.

_Hôm qua mày say quá nên tao đưa mày về đây.Lại đây bọn tao có chuyện muốn nói với mày.

_Nếu là chuyện của tao và Băng thì tao không nghe đâu.-Hắn xua xua tay định bỏ đi.

_Anh đã hiểu lầm nhỏ Băng rồi.-Tuyết khoanh tay nói.

_Hiểu lầm?-Hắn quay lại nhìn Tuyết.

_Hôm đó Băng sang nhà tôi ngủ hai chị em tôi làm việc đến tận sáng có đi đâu đâu mà tin nhắn này thì lại nói Băng vào khách sạn lúc 9h tối thì làm gì có chuyện đó.-Tuyết giải thích.

_Bọn tao cũng đã điều tra xem ai là thủ phạm luôn rồi.Đó là nhỏ Hà hotgirl No2 cũ trường mình đó.Mày sai rồi đó mau đi xin lỗi Băng đi.-Anh Khoa cười.

_Nhưng.....tại sao....Băng không....giải thích....cho tôi nghe....?-Hắn lắp bắp.

_Giải thích và năn nỉ không có trong từ điển của chị em chúng tôi.Bọn tôi không muốn giải thích với 1 người về 1 chuyện nào đó trong khi người đó cứ khẳng định việc đó là đúng lại càng không muốn năn nỉ vì đó chỉ làm cho người đó nghĩ chuyện họ hiểu lầm về chúng tôi là đúng.Anh lo mà đi xin lỗi Băng đi nó buồn lắm đó dạo này nó không lo cho công việc mà chỉ trốn mình trong khu đua xe của nhà thôi.

_Băng ơi!Anh xin lỗi em.-Hắn ôm đầu.

Cả ba tụi nó đang định sang nhà nó thì điện thoại reo.

_Alo Băng à có chuyện gì vậy em?

_Chị Tuyết à!Em sắp sửa ra sân bay đi Mỹ em sẽ sang chi nhánh bên đó làm luôn em gọi điện chào tạm biệt chị cho em gửi lời chào đến Khoa và.....-Nó ngập ngừng.

_Anh Quân luôn nhé.

_Khoan nhưng em định đi tới bao giờ?-Tuyết hốt hoảng.

_Em không biết nữa thôi em tắt máy đây.

_Em chờ chị 1 tí nha.-Tuyết gấp máy rồi chạy ra lấy xe.

_Nhanh lên Băng nó đang ở sân bay nó định sang Mỹ làm việc luôn có lẽ sẽ không về nữa đâu.-Tuyết lôi bọn hắn vào xe và phóng.

12. Chương 12: Suy Nghĩ

Tại sân bay TSN.

_Mình đi thôi bác Lê trễ rồi.-Nó nhìn đồng hồ rồi kéo vali bước đi.

_Băng anh có chuyện muốn nói với em.-Hắn níu tay nó lại mặt ửng đỏ mồ hôi.

_Giữa tôi và anh có chuyện gì để nói.-Nó gạt tay hắn ra bỏ đi.

_Anh xin lỗi chuyện hôm bữa anh có quá lời với em nhưng chuyện đó chỉ là do có người chơi anh mà sao em không chịu giải thích cho anh hiểu.-Hắn hối lỗi.

_Cái gì????Ai chơi anh????-Nó há hốc mồm nhìn hắn.

_Đó là âm mưu của nhỏ Hà.-Hắn chán nản.

_Em đừng giận anh nữa nha.-Hắn năn nỉ.

_Nếu như chuyện gì xảy ra chỉ cần nói 2 chữ xin lỗi thì trên đời này còn cần đến pháp luật làm gì.-Nó đối quay lưng đi.

_Thôi mà anh không dám như vậy đâu.-Hắn vòng tay ôm nó từ phía sau.

_Thôi tha cho anh lần này dù sao anh cũng là nạn nhân nhưng chỉ là tạm thời thôi để còn coi thái độ của anh đối xử với em như thế nào đã.-Nó khoanh tay nhìn hắn.

_Xin thề từ nay anh không dám nữa.-Hắn giơ tay lên.

_Sao rồi????Hòa rồi hả???Minh Quân phải khao bọn này 1 chầu đó nha.-Anh Khoa cười gian.

_Ok bây giờ mình đi luôn đi.-Hắn vòng tay ôm vai nó.

_Khoan bây giờ tôi và Băng có chuyện cần giải quyết.-Tuyết kéo tay nó đi,

Tuyết đưa nó tới 1 ngôi nhà hoang rồi đập cửa bước vào.

_Đây là món quà chị muốn tặng cho em đó em muốn làm sao thì tùy.-Tuyết chỉ tay về phía con nhỏ đang bị trói ở cây cột.

Không cần hỏi nó cũng biết đó là nhỏ Hà rồi.Nó cưỡi trói cho con nhỏ.

_Quỳ xuống mau.-Tuyết ấn nhỏ xuống nhưng nhỏ này coi bộ lì lợm cứ đứng yên không nhúc nhích.

_Mày coi bộ lì thật đấy nhưng để xem mày còn lì tới cỡ nào.-Nó cười khẩy rồi rút từ trong túi ra 1 cây súng chĩa thẳng vào chân nhỏ.

Đoàng..... nhỏ Hà ngã khụy xuống.

_Mày giỏi lắm tao đã tha chết cho 1 lần rồi vậy mà còn dám làm cái trò vô liêm sỉ đó.Bộ mày chán sống hả hay là mày nhớ con Hiền quá nên muốn tao giúp cho xuống châu Diêm Vương với nó đúng là bạn bè chí cốt đáng khâm phục nếu mày muốn.....được thôi tao sẽ ày toại nguyện mà tao nghe đâu con Hiền ở dưới đó sướng lắm với lại cũng kiếm được 1 thằng chồng đầu trâu mặt ngựa rồi đó mày cũng xuống đó tranh thủ kiếm 1 thằng đi ha nhưng mà phải hành hạ mày cho chết từ từ chứ mà chỉ cần 1 nhát đâm hay 1 phát đạn là chết ngay lập tức thì chán phèo.-Nó nắm tóc nhỏ Hà rồi cười khẩy 1 cái.

_Đồ nghề xong chưa chị? -Nó quay sang hỏi Tuyết.

_Xong rồi.-Tuyết cười gian.

_Chị lột đồ nó ra hộ em nhé.-Nó nói rồi đi ra đeo bao tay vào.

Tuyết lột đồ nhỏ Hà xong đưa cho nó 1 bịch mè với 1 chảo dầu đang sôi ùng ục.

Nó rắc mè lên người con nhỏ xong tạt dầu nóng lên.Mè với dầu gặp nhau thì nổ lụp bụp làm da nhỏ lở loét tùm lum.Con nhỏ chỉ biết nằm đó rên rĩ bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi tất cả đã quá muộn sự sống và cái chết của nhỏ đang nằm trong tay nó.

Sau đó nó lấy ra 1 bọc đĩa thả lên người nhỏ.Những con đĩa từ từ chui vào người Hà và hút từng giọt máu của nhỏ.Sau 1 hồi người nhỏ trắng toát không còn 1 chút máu và nhỏ lịm đi.Tội nó đổ xăng đốt cháy ngôi nhà luôn.Sau vụ đó,nó và hắn tự nhủ rằng sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ 2.Dường như cả hai đã học được 1 bài học là phải suy xét thật kĩ trước khi nhận xét về 1 người hay 1 việc nào đó đừng để sự tức giận hay lòng thù ghét mà đi làm những chuyện để rồi phải hối hận cả đời.

13. Chương 13: 1 Năm Sau

1 năm sau.....

Tại nhà nó.....

_Thứ sáu này là ngày kỉ niệm 60 năm thành lập của tập đoàn chúng ta.Hôm đó ta và mẹ con sẽ chính thức trao chức Chủ Tịch Tập Đoàn cho con.-Ba nó ngồi nhâm nhi li trà.

_Hả????Sao nhanh vậy ba????Con mới vào làm được có 1 năm à kinh nghiệm chưa có nhiều làm sao con có thể quản lí nguyên 1 tập đoàn được.Không khéo lại đổ song đổ biển hết.-Nó nhảy dựng lên.

_Ấy đừng nói gở như thế.Mẹ và ba con đã bàn bạc kĩ lưỡng rồi với lại chúng ta cũng cần phải nghỉ ngơi chứ.Không sao đâu con gái của mẹ thông minh mà.-Mẹ nó động viên.

Nó không nói gì chỉ biết cúi mặt.Nó sợ lắm nó sợ mình sẽ phá tan cái gia sản mà ông nội và ba đã cực khổ gầy dựng nên nó không tin là mình sẽ làm nổi.Nó nhắn tin cho hấn.

_Anh à tới nhà em được không?Em muốn đi đâu đó cho khuây khoả.Nhớ đi xe máy nha.

_Ok anh tới ngay vợ yêu.-Hấn trả lời.

Đúng 5 phút sau hấn có mặt trước cổng nhà nó.

_Em muốn đi đâu?-Hấn đưa mũ bảo hiểm cho nó.

_Ừm.....đi bar đi.-Nó ngẫm nghĩ 1 hồi rồi nói.

_Lại nữa rồi em hứa với anh.....-Hấn chán nản.

_Đùa thôi.Anh đưa em tới con sông mà tụi mình hay tới đi.-Nó cười rồi leo lên xe.

Sau vụ nhỏ Hà nó hứa với hấn là sẽ chú tâm vào công việc không đi bar và đánh nhau nữa.Nó ngồi đằng sau ôm chặt hấn nó thích hấn chở nó trên chiếc xe máy cơ mặc dù hấn bảo đi xe hơi cho an toàn nhưng nó thích được ngồi sau lưng hấn được cảm nhận hơi ấm từ hấn tỏa ra.Tới nơi tụi nó ngồi xuống đám cỏ xanh rì.Nó cứ im lặng nhìn ra phía dòng sông chẳng nói gì.

_Này sao này giờ em chẳng nói gì thế hả?-Hấn không chịu nổi nên đành phải lên tiếng.

_.....-Nó vác cái mặt đưa đám quay sang nhìn hấn.

_Nè anh đưa em ra đây là để hóng gió với lại anh cũng nói rồi anh muốn nhìn thấy nụ cười lúc nào cũng trên môi em sao em đem cái mặt đưa đám đó nhìn anh vậy.Đã xảy ra chuyện gì nói anh nghe.-Hấn giật mình khi nhìn thấy cái bộ mặt ảm đạm của nó.

_Ba mẹ nói là sẽ giao lại chức Chủ Tịch Tập Đoàn cho em vào ngày kỉ niệm 60 năm thành lập.-Nó cúi mặt.

_Vậy à?Vậy thì tuyệt quá.Chúc mừng em nha.-Hấn nhảy cẫng lên.

_Anh bị cái gì vậy?Em đang rầu đây này vậy mà anh còn vui được hả?-Nó quát.

_Tại sao?Đây là tin vui mà.Bộ em không thích à?

_Không phải.Nhưng em sợ rằng em sẽ không làm được em sẽ phá tan gia sản mà ông nội và ba đã gầy dựng.

_Không sao đâu.Em phải tự tin lên chứ?Tiểu thư Băng mạnh mẽ của anh đâu rồi sao hôm nay em nhát thế thường ngày em đâu có vậy.Em sẽ làm được mà đâu phải chỉ có mình em còn có những người thân bên cạnh để động viên em mà và nhất là anh nè.Em đừng sợ.Cố lên.-Hấn nháy mắt.

_Em sẽ làm được à?.

_Được mà.-Hấn cười.

_Ừm....-Nó gật đầu rồi tựa đầu vào vai hấn.

Thứ sáu tuần sau,nó thức dậy trong tâm trạng uể oải.Đêm qua nó chẳng ngủ được vì lo lắng và hồi hộp.Nó bước xuống nhà thấy mọi người đều có mặt đông đủ dưới phòng khách.

_Sao mọi người lại có mặt đông đủ thế này?-Nó ngạc nhiên.

_Chào Chủ Tịch Tập Đoàn.-Tuyết châm chọc.

_Chị....-Nó nhéo vào eo Tuyết 1 cái.

_Tối hôm qua con ngủ không được à?Sao 2 mắt thâm quầng lên thế kia.-Mẹ nó lo lắng.

_Không con chỉ hơi mệt thôi.-Nó chối.

_Đừng lo lắng từ từ rồi sẽ quen thôi con à.Minh Quân,Anh Khoa và Tuyết đến để đưa động viên con đó.-Mẹ nó cười.

_Phải rồi đó đừng lo lắng nữa.Hải Bằng cố lên.-Cả nhà đồng thanh.

_Ừm....con sẽ cố gắng không để mọi người thất vọng đâu.-Nó cười nhạt.

14. Chương 14: Sự Nghiệp

Tuy mọi người đã động viên nó nhưng sao nó vẫn cảm thấy run run sao ấy.Nó cứ ngồi thần thờ cho người làm tóc trang điểm.Nó đã thay đổi quá nhiều rồi trước đây run rẩy,lo lắng hay sợ hãi đâu phải là tính cách của nó.Sau khi chuẩn bị xong,nó bước xuống trong sự ngỡ ngàng của mọi người.Hôm đó nó mặc 1 chiếc đầm dạ hội màu đen,tóc được búi cao gọn gàng trong nó rất sang trọng và ra dáng 1 Chủ Tịch Tập Đoàn.

_Trời ơi!Tiểu thư Bằng của chúng ta đây sao?Hôm nay nhìn dịu dàng ra dáng con gái thế?-Tuyết châm chọc.

_Mình đi chưa ba mẹ muộn rồi đó.-Nó nói rồi đi thẳng ra xe.

Nó chẳng muốn đôi co với Tuyết lúc này nó biết Tuyết chỉ muốn nó vui nhưng nó chẳng thể vui vào lúc này.Nó ngồi trên xe hai tay nắm chặt lấy nhau mắt thì hướng ra ngoài cửa.

_Đừng sợ!Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.-Hắn nắm tay nó và nở 1 nụ cười động viên.

_.....-Nó cười nhạt.

Xe dừng trước cửa khách sạn New World.Nó hít thật sâu 1 cái và bước xuống.

Tách.....tách....tách.-Đám nhà báo vây quanh ba mẹ và nó hỏi đủ thứ.

_Xin hỏi ông bà đây có phải là Chủ Tịch mới của Tập Đoàn không?-Nhà báo 1.

_Xin cô cho biết 1 số thông tin cá nhân của mình ạ.-Nhà báo 2.

Bla....bla....bla....

Nó chỉ gượng cười rồi đi thẳng vào đại sảnh.Ba mẹ và nó đứng trước cửa đón khách.Hôm đó có rất nhiều bạn bè làm ăn của ba mẹ ai đến cũng mang theo 1 lẵng hoa hay 1 món quà chúc mừng.

_Xin chào!Ông Long(Tên ba nó).-1 ông trung niên với mái tóc râu bắt tay ba nó.

_Ồ!Ông Sơn.-Ba nó cười và bắt tay đáp trả.

_Minh Quân.Lại đây con.-Người đàn ông đó gọi hắn lại.

_Ba.-Hắn tiến lại gần.

_Xin giới thiệu với ông.Đây là con trai tôi người sẽ thừa kế Tập Đoàn của tôi sau này.-Ba hắn giới thiệu hắn cho ba nó.

_Hahaha.....Tôi đã biết lâu rồi.-Ba mẹ nó phì cười.

_Hả????Ông nói gì?-Ba hắn ngạc nhiên.

_Ba ơi con với vợ chồng bác Long biết nhau lâu rồi.Vì.....-Hắn ngập ngừng.

_Con gái bác Long là bạn gái con mà.-Hắn cười rồi nắm tay nó.

_Con chào bác.-Nó hơi bất ngờ nhưng cũng cúi đầu chào lễ phép.

_Hahahahah.....hóa ra là vậy????Tôi định hôm nay sẽ giới thiệu vợ tương lai cho nó vậy mà nó đã biết hết rồi.-Ba hần vuốt cằm cười lớn.

_Vợ tương lai?-Nó và hần há hốc mồm nhìn ba hần.

_Ừ hồi trước ba với bác Sơn đây hứa sẽ làm thông gia với nhau.Định hôm nay sẽ giới thiệu cho 2 con gặp mặt nhưng không ngờ 2 con biết nhau rồi.-Ba nó giải thích.

Nó và hần nghe xong thì như sét đánh ngang tai.Nó thì mắt chữ A mồm chữ O chuyện này còn bất ngờ hơn cả chuyện thừa kế tập đoàn nữa.

_Chào ông Sơn.-Ba Tuyết bước lại.

_Ồ!Ông Bảo.Lâu quá không gặp.Ông khỏe không?-Ba hần bắt tay ba Tuyết.

_Cảm ơn ông tôi vẫn bình thường.Giới thiệu với ông đây là con gái tôi còn đây là con rể tương lai của tôi.-Ba Tuyết chỉ sang phía Anh Khoa.

_Anh Khoa.-Ba hần bắt ngờ tập 2.

_Cháu chào bác.-Anh Khoa mỉm cười.

_Ông biết Anh Khoa à?-Ba Tuyết ngạc nhiên.

_Anh Khoa là bạn của con trai tôi mà.Không ngờ hôm nay 2 anh em ông cho tôi hết bất ngờ này tới bất ngờ khác.

Lời nói của ba hần vừa dứt thì cả 3 ông kể cả mẹ nó đồng thanh cười lớn còn tụi nó chỉ biết nhìn nhau không hiểu gì.

Đang đứng nói chuyện thì người quản lý của ba nó tiến lại gần.

_Thưa Chủ tịch đã tới giờ rồi ạ.

_Tôi biết rồi.Thôi tôi đi đây.Lát nói chuyện sau.Mình đi con.-Ba khoác tay mẹ nó rồi đi về phía cánh gà.

Tim nó cứ như muốn nổ tung ra ngoài.Trán thì chảy mồ hôi đầm đìa.Nó muốn thời gian ngừng lại quá.

Trong đại sảnh các thiết bị ánh sáng đều được tắt chỉ có 1 bóng đèn chiếu về phía sân khấu.Từ phía cánh gà ba mẹ nó khoác tay nhau đi ra trong tiếng vỗ tay của mọi người.

_Xin chào quý vị quan khách cảm ơn quý vị đã dành chút thời gian đến dự buổi tiệc kỉ niệm 60 năm thành lập của Tập Đoàn chúng tôi.-Ba nó đồng dục nói.

_Cũng như quý vị đã biết.Ngày hôm nay vợ chồng tôi sẽ chuyển giao chức Chủ Tịch Tập Đoàn cho con gái của chúng tôi.Hải Băng.-Ba nó hướng tay về cánh gà.

Từ trong cánh gà nó từ từ bước ra mặt bình tĩnh tiến về phía ba mẹ.Mọi người nhìn nó trầm trồ khen ngợi.

Nó hít 1 cái thật sâu lấy bình tĩnh và bắt đầu cất giọng nói.

_Xin chào quý vị quan khách.Từ hôm nay tôi sẽ đảm nhiệm chức vụ Chủ Tịch của ba tôi.Tôi biết tôi chỉ là người mới vào nghề chưa có nhiều kinh nghiệm nhưng xin quý vị hãy chỉ bảo giúp đỡ để tôi có thể làm tốt công việc của mình.Mong rằng chúng ta sẽ có sự hợp tác lâu dài.-Nó lấy hết bình tĩnh nói.

_Hay quá.....Clap....Clap....-Mọi người đồng thanh nói.

_Và sau đây xin mời quý vị hãy nâng cốc chung vui với chúng tôi và mong rằng chúng ta sẽ có sự hợp tác lâu dài.-Ba mẹ nó đồng thanh.

Cả khán phòng đều nâng ly rượu trên tay lên chúc mừng cho gia đình nó.

Nó như cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào. Nó tự nhủ sẽ cố gắng hết sức để đưa Tập Đoàn đi lên.

15. Chương 15: 4 Năm Sau (end)

4 năm sau....

Cuộc sống của tụi nó bây giờ bận rộn hơn nhiều nhưng đứa nào cũng vui vẻ vì ít nhất bên cạnh tụi nó cũng có gia đình và bạn bè.

Vào 1 ngày chủ nhật khi nó còn đang say giấc trên chiếc giường êm ái thì tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi.

_Alo.-Nó bực mình vì chủ nhật là ngày mà nó được tự do vậy mà dám phá đám.

_Em ra bờ sông ngay lập tức.-Hắn ra lệnh rồi gập máy.

_Nhưng mà.....-Nó chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng tút...tút...từ đầu dây bên kia.

Nó lồm cồm đi vào nhà vệ sinh chuẩn bị.

Tại bờ sông nó tới chỗ cây cổ thụ nơi nó và hắn hay ngồi nhưng chẳng thấy hắn đâu chỉ thấy trên cây có 1 tờ note với thông điệp”Nhìn ra phía bờ sông rồi nhắm mắt lại đếm nhẩm từ 1 đến 5 rồi mở mắt ra”.Nó nhìn tờ note rồi mỉm cười.

_Lại định bày trò gì nữa đây.-Nó lẩm bẩm rồi nhắm mắt lại và bắt đầu đếm nhẩm.

1....

2....

3....

4....

5....

Nó từ từ mở mắt ra rồi trở mắt nhìn khi thấy ngoài phía bờ sông có 2 con thuyền từ từ đi qua trước mặt nó mỗi con thuyền treo 1 băng rôn với 2 thông điệp khác nhau.

Nó từ từ đọc từng thông điệp trên mỗi con thuyền.

“Băng à!Lấy anh nhé”-Thông điệp 1.

“Anh yêu em”-Thông điệp 2.

Nó xúc động không nói gì chỉ biết rằng nó đang khóc từng giọt nước mắt đang rơi trên má nó nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

_Em đồng ý không?-Hắn từ phía đằng sau bước ra trong 1 bộ đồ vest trắng.

_Làm vợ anh nhé.-Hắn quỳ xuống dưới chân nó rồi chìa ra 1 chiếc hộp có chiếc nhẫn kim cương có khắc hình chữ Q.

_.....-Nó không biết nói gì chỉ khẽ gật đầu.

_Yeah....-Hắn la lên như 1 thằng điên.

_Này anh điên à?-Nó như bừng tỉnh vội bịt miệng hắn lại.

_Sao còn không biết đeo nhẫn cho người ta nữa?-Nó giả vờ dỗi.

_Ừ....anh quên.-Hắn gãi gãi đầu.

_Mà sao em lại đeo nhẫn hình chữ Q còn anh lại đeo chữ B.-Nó thắc mắc.

_Vì anh cũng là em mà em cũng là anh.Cả hai chúng ta đều là 1.-Hắn cười rồi đeo nhẫn cho nó và đặt lên đó 1 nụ hôn thật lâu.

_Này nhớ là cho dù có túng quẩn hay gặp khó khăn gì cũng không được đem cầm cố chiếc nhẫn này đó.-Hắn dặn dò.

_Biết rồi ông xã.-Nó cười và ôm chầm lấy hắn.

Nó nghĩ mình thật hạnh phúc khi bên cạnh nó có biết bao nhiêu người thân luôn ở bên đồng hành với nó nhất là hắn người mà sẽ cùng đi với nó trong suốt đoạn đường còn lại.Nghĩ lại nó thấy lúc trước nó thật ngốc suốt ngày chỉ biết sống trong cái lốt lạnh lùng không quan tâm tới ai trong khi bên ngoài cuộc sống có rất nhiều người tốt không phải ai cũng xấu cả.

Nó và hắn tổ chức 1 lễ cưới long trọng có đầy đủ gia đình họ hàng bạn bè hai bên.Nó cũng chẳng muốn làm rình rang làm gì nhưng vì nó là 1 Chủ Tịch nên buộc phải như vậy với lại nó làm như vậy là vì Tuyết sau đám cưới nó Tuyết và Anh Khoa sẽ sang Mỹ làm việc.Nó buồn lắm nhưng chẳng thể thuyết phục được gì.Sau đám cưới nó buồn thiu tiễn Tuyết ra sân bay.Nó tự nhủ phải vui lên thì Tuyết mới vui được với lại Tuyết chỉ đi có 3 năm thôi mà chứ có phải đi luôn đâu.Nó và hắn mua 1 căn biệt thự sát nhà ba mẹ nó rồi đưa ba hắn sang nhà nó ở luôn cho tiện.

Thấm thoát mà đã 3 năm, cuộc sống của nó và hắn bây giờ rất hạnh phúc.Tụi nó đã có 1 cậu con trai kháu khỉnh và cũng ranh ma nghịch ngợm chẳng thua gì nó hồi trước.Ngày thường thì tụi nó đi làm còn cuối tuần thì sang nhà ba mẹ chơi.Ở Mỹ,Tuyết và Anh Khoa đang sống rất tốt.Họ vừa đi làm vừa đi học để bổ sung kiến thức.Và vào 1 ngày chủ nhật đẹp trời tại khu biệt thự đang có 1 cuộc đuổi bắt của nó và cậu con trai.

_Subin.Đứng lại ẹ.-Nó chạy theo Subin(tên con trai nó) mặt ướm đầm mồ hôi.Nó thấy mình thật sự kiệt sức rồi không còn khỏe mạnh để có thể rượt đuổi như lúc trước nữa.

_Không đâu.Subin không đứng lại đâu.-Thằng nhóc vừa chạy vừa quay lại trêu nó

_Thằng quỷ nhỏ này.Đứng lại ăn sáng mau.Còn anh nữa sao không bắt nó hộ em mà ngồi đó.-Nó quát rồi chạy theo Subin.

Hắn ngồi đó nhìn 2 mẹ con nó chạy lòng vòng khắp nhà rồi phì cười.Hắn đã quen với việc này lâu rồi.Thường ngày Subin đi nhà trẻ nên không được nghịch phá nhiều nên cuối tuần nào thằng nhóc cũng bày trò chọc phá hết ba mẹ rồi đến ông bà.

_A!!!Bắt được rồi nhé!!!Ngồi xuống mau.-Nó cười gian vì nghĩ mình đã thắng.

_Mẹ nghĩ mẹ thắng rồi hả???Chưa chắc đâu nha.-Subin dùng tay thọt cù lét nó khiến nó không nhịn cười được và thế là thằng nhóc vùng chạy ra khỏi người nó.

_Thằng quỷ nhỏ.-Nó hét.

_Trời ơi!!!Chưa vào đến cổng mà đã nghe tiếng hét thất thanh của Tiểu thư rồi.-Tuyết nhìn nó cười lớn.

_Chị.-Nó hét to lên.

_Chị về hồi nào vậy?Sao không nói để em ra đón.-Nó bắt ngờ chạy lại.

_Chị muốn cho em 1 sự bất ngờ.-Tuyết cười gian.

_Sao rồi mày ở bên đó tốt chứ?-Hắn cũng vui mừng không kém.

_Ê bây giờ phải gọi tao là ANH mày nghe rõ chưa?-Anh Khoa ra lệnh.

_Cái gì?-Nó và hắn há hốc mồm nhìn Anh Khoa.

_Đúng vậy.Tao và Tuyết sắp đám cưới nên mày phải gọi là anh mới đúng chứ?-Anh Khoa quay sang nhìn Tuyết.

_Thật hả????Cung hỷ cung hỷ.-Nó ngạc nhiên hỏi Tuyết làm Tuyết đỏ mặt chỉ biết khẽ gật đầu.

_À.Để em giới thiệu với chị.Subin lại đây con.-Nó quay sang gọi Subin thằng nhóc này giờ chỉ đứng đó nhìn chẳng biết chuyện gì cả.

_Con trai em đó.Chào hai bác đi con.Đây là chị họ của mẹ.

_Con chào bác.-Subin khoanh tay cúi đầu lễ phép chào.

_Ừ.Ngoan quá nhí????Kháu khỉnh ghê.-Tuyết xoa đầu Subin rồi cười.

_Mà bác đã biết chị về chưa????-Nó hỏi.

_Rồi.Chị sang đây thăm em và chú thím.

_Thôi vô đây ngồi đi.Chị ba ơi chị cho Subin ăn hộ tôi nhé.-Nó rót trà mời Tuyết và Anh Khoa rồi quay sang nói với chị giúp việc.

_Em dạo này thế nào?

_Cũng bình thường.Ngày thường em vẫn đi làm công việc có hơi bận rộn còn cuối tuần thì ở nhà chơi với con.

_Vậy là được rồi?Nhất em

rồi còn gì.Công việc tốt gia đình hạnh phúc còn muốn gì nữa.

_Trời em cũng mệt với thằng nhóc này lắm.Đi học thì thôi hể mà ở nhà là bày trò quậy phá.-Nó phì cười.

_Không biết nó giống ai vậy ta.-Tuyết có ý châm chọc nó.

_Thôi mình đi qua nhà ba mẹ em đi.Ba mẹ em mà thấy chị chắc là mừng lắm.-Nó liền đổi đề tài.

_Ừ.-Tuyết buông ly trà trên tay xuống rồi đứng dậy.

_Subin ăn xong chưa con???Đi sang nhà ông bà nè.

_Dạ xong rồi.-Subin hớn hử chạy ra.

Tại ngôi biệt thự kế bên ba mẹ nó và ba hấn đang xem phim hài cười nói rôm rả.

_Ba mẹ ơi xem ai đến nhà mình này.

Cả ba người quay lại thấy Tuyết và Anh Khoa đứng đó thì vui mừng không thể tả.

_Tuyết/Anh Khoa tụi con về hồi nào thế?-Cả ba chạy lại.

_Dạ tụi con mới về.Chú thím/bác khỏe không ạ?-Tuyết và Anh Khoa tươi cười.

_Chú thím/bác khỏe lắm.Mà ba mẹ tụi con có biết 2 đứa về chưa?

_Biết rồi ạ.

_Vào đây nhanh lên.Trông 2 đứa chừng chặc quá.-Mẹ nó phì cười.

Ba mẹ và tụi nó cộng thêm Subin ngồi xuống ghế sofa cùng nhau trò chuyện vui vẻ.Lâu lâu Subin lại nói lên 1 câu làm cho cả nhà phải bật cười.Tối hôm đó ba mẹ nó,ba hấn,ba Tuyết và ba mẹ Anh Khoa đều có mặt tại sân nhà nó.Mẹ nó tổ chức 1 bữa tiệc BBQ ngoài trời để mừng Tuyết và Anh Khoa trở về.Mọi người cùng ăn uống cùng nói chuyện không khí thật vui vẻ và ấm cúng.

Giới thiệu nhân vật

+Subin tên thật là Nguyễn Hoàng Gia Kiệt 2 tuổi con trai của nó và hấn,kháu khỉnh,đẹp trai y chang hấn,thích bày trò quậy phá không khác gì nó hồi xưa có khi nó còn phải xưng thẳng nhóc này là sư phụ nữa.

Tuyết và Anh Khoa dự định sẽ tổ chức đám cưới vào đầu tháng tới.Họ định tổ chức ngoài trời cho thoáng mát.Subin đã được Tuyết duyệt cho làm rể phụ.Thằng nhóc vui lắm cứ đòi nó đi mua đủ thứ nào là đồ vest,gel vuốt tóc rồi nước hoa nữa.Nó và hấn cũng lo phụ Tuyết tổ chức đám cưới.Nó thì lo phần áo cưới và phụ kiện còn hấn thì lo phần cổng hoa và sân khấu.

Cuối cùng thì mọi chuyện đâu cũng vào đó.Và ngày đó cũng tới Tuyết và Anh Khoa cùng khoác tay nhau trong trang phục tay và lời chúc phúc của mọi người ở phía trước cũng có 1 cặp đôi nhí đang khoác tay nhau đi đó là Subin và 1 cô bạn cùng lớp mà thằng nhóc đã nài nỉ van xin Tuyết cho làm dâu phụ.Chắc nhóc có ý gì với cô bé đó rồi.Đúng là con nít quý chưa biết gì đã thích người này người nọ.Đám cưới của Tuyết diễn ra rất vui vẻ.Sau đám cưới Tuyết và Anh Khoa đi Châu Âu du lịch 1 chuyến.Họ muốn xả hơi 1 thời gian rồi mới bắt đầu vào công việc.Tuyết sẽ về quản lý Tập Đoàn nhà mình còn Anh Khoa thì mở 1 công ty bắt động sản riêng.Họ đang rất hài lòng về cuộc sống của mình sự nghiệp có gia đình hạnh phúc ngay cả nó và

hắn cũng vậy.Điều mà 4 người đó cần làm bây giờ là phải cùng nhau đưa các Tập Đoàn đi lên và phải vun vén cho hạnh phúc của mình.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-nu-truong-star>